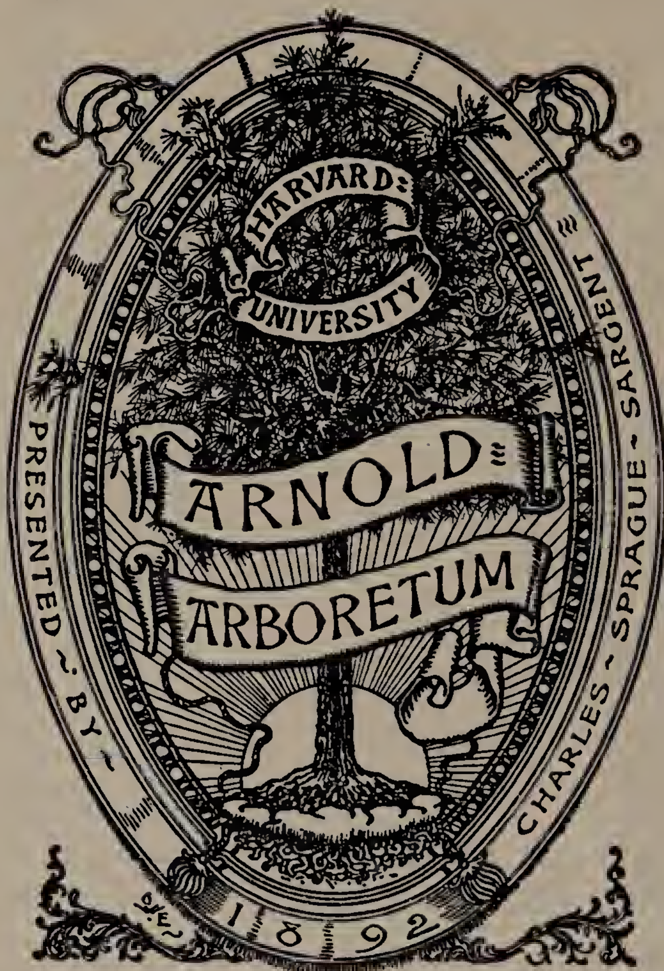

3 2044 107 265 522

HARVARD
UNIVERSITY
ARNOLD
ARBORETUM
PRESENTED ~ BY ~ CHARLES ~ SPRAGUE ~ SARGENT
1892

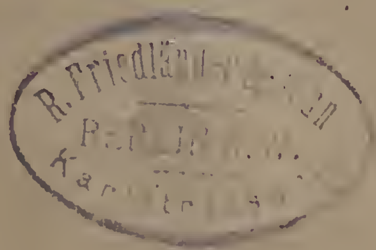
Åhrling Linnés Synonyme I

Åhrling,

Studier i Linneanska Nomen-claturen. I.

Jessen

1872.

STUDIER

I

DEN LINNÉANSKA NOMENCLATUREN OCH SYNONYMIKEN.

ACADEMISK AFHANDLING,

som med samtycke af

Vidtberömda Philosophiska Faculteten i Uppsala

för Philosophiska gradens erhållande

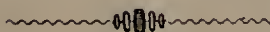
till offentlig granskning framställes

af

EWALD ÅHRLING,
Philosophiæ Candidat af Södermanlands och Nerikes Landskap,
Collega vid Arboga Elementar-Läroverk,

på Botaniska Lärosalen den 21 Maj 1872
p. v. t. f. m.

AFDELN. I.

ÖREBRO 1872.
ABR. BOHLINS BOKTRYCKERI.

«Nomina si nescis, perit et cognitio rerum.»
Linnés Phil. Bot. p. 158.

Att Carl von Linné såsom "Naturvetenskapernas Fader" särskildt inom Botaniken intagit och alltid kommer att intaga ett särdeles framstående rum, derom kunna ej meningarne vara delade, och vårt lands nuvarande Nestor inom den descriptiva Botaniken har derföre ock föreslagit, att "Linnés skrifter" måtte anses utgöra ett "Symbolum" Linnéanum "till föreningspunkt för vetenskapens orthodoxi". *

Denna sanning synes ock hafva vunnit alltmera insteg och erkännande, i samma mon man lyckats genomkämpa den reaction, hvilken först utbröt mot förgudningen af Linnés herbarium och hvilken, sorgligt att säga, just till följd deraf att försvararne blefvo besvikna i sin förvissning om en oomkullkastlig auctoritet för detta, sökte att rikta sina till och med lömska angrepp mot tillförlitligheten äfven af Linnés skrifter. Måtte vi Svenskar, hvilka det i främsta rummet måste tillkomma att bevara hans minne i den skäraste dager, hans sköld blank och fri från hvarje fläck, som smutskastarne vilja sätta på den, dock taga varningen i akt att ej genom ett förmätet afguderi gifva lastarenom rum och framkalla den "Nemesis", för hvilken Linné sjelf varnade!

Hans ovanskliga ära är fäderneslandets och dermed, om vi äro mägtiga att fatta dettas betydelse såsom moder, "vårt möderne", och allt skryt med det arfvet bör vara lika bannlyst som hvarje feghet för ett öppet och redligt försvar, då den älskades minne blifvit orättvist angripet. Kärleken till sanningen och hoppet om dess slutliga seger i en rättvis sak

* E. Fries Bot. Utflygter B. I. p. 274.

gifva styrka under striden och medvetandet om, att hafva velat ansluta sig till "den heliga skarans" banér under kampen för vetenskapens framåtskridande, skänker mod äfven åt den eljest svage och modlöse.

Den Linnéanska litteraturen måste derföre af oss med dubbel pietet vårdas, dels så att ingen må tillåtas förgripa sig på "ett jota eller en prick i lagen" utan att uppvisa skäl för sitt ändrings- eller tydnings-förslag, dels ock så, att hvarje tryckfel eller annat ogräs "med ädel och sann kritik bortrensas".

Med dessa åsigter har jag under åtskilliga år druckit näring ur den aldrig sinande källan och det är med en vemodsfull bäfvan, jag nu går att gifva offentlighet åt en del af de anteckningar, hvilka dessa studier gifvit vid handen; måtte ädelheten i viljan i någon mon åtminstone få öfverskyla bristerna i förmågan!

Denna litteratur är dock så öfverväldigande, att många år åtgå, att i hans skrifter studera en så productiv författare som Linné. Man inser lätt, hvilka årslånga mödor detta författareskap innefattar, och vet ej, om man skall skänka största beundran åt iakttagelsernas mängd eller åt den skarpsinnighet, med hvilken de äro utförda och beskrifna. Ett framstående drag i denna hans dubbla verksamhet är den utveckling, i hvilken han, såsom alla öfverlägsna andar, under en så lång följd af år fortgick och hvarom en anställd jemförelse mellan hans äldre och sednare arbeten kan för hvar och en lemna ojäfaktiga vittnesbörd.

Att närmare studera denna utveckling eller anställa sådana jemförelser är emellertid nödvändigt för att rätt förstå honom. Med få ord, den historiska sidan af Linnés skriftställareverksamhet sprider helt säkert ett för mängden ej anadt ljus öfver mången eljest dunkel fråga. Linné uppmanar ock sjelf i företalet till Mantissa altera till sådana jemförelsers anställande. Den stora mängden af bearbetare, helst bland den mångskrifvande Tyska nationen, som behandlat och misshandlat detta ämne, behöfver, då den deraf kan vara förtjent, en allsidigare granskning, än min tid och mina krafter tillåtit.

Hvad Linnés för sin tid utomordentligt rika växtsamlingar angå, kunna de naturligtvis ändock ej i fullständighet ens förliknas vid nutidens hopade material och sålunda måste ock medgifvas, att hans åsigter om de Syd-Europeiska, och ännu mer torde väl detta vara händelsen med de exotiska, växtformerne, om hvilka han till viss, om ej stor, del grundade sin kännedom på torkade och ofullständiga exemplar, men ej på egna undersökningar i växtens friska tillstånd, torde tåla en och annan jemkning.

Väsendtligt olika måste förhållandet blifva, då fråga är om den Svenska Floran eller om arter, hvilka äro gemensamma för vårt och andra florområden. Härjemte torde dock äfven en annan inskränkning behöfva göras, den nemligen, som föranledes deraf, att cryptogamernas noggrannare studium med microskopets tillhjelp gjort flertalet af Linnés arter bland dem collectiva.

Att Linné grundade sina omdömen om den Svenska Florans alster hufvudsakligen på den bekantskap, hvilken han genom egna iakttagelser hade tillfälle att med dem göra under sina många resor till vidt skiljda delar af fäderneslandet samt under sina trägna excursioner i trakten omkring detta vidt frejdade lärosäte, dit så mången långväga vallfärdade för att följa honom på hans triumphtåg och sedan, sittande vid siarens fötter, lyssna till hans lika enkla som underbara lösning af naturens för honom afslöjade hemligheter, derom bör lika litet något tvifvel kunna uppstå, som derom, att han i de utgifna resebeskrifningarne eller "Resorne" lemnade oss en särdeles vigtig vägledning, för en riktig uppfattning af hans åsigter om de växter och djur, hvilka här mångenstädes utförligare beskrifvas än i något af hans öfriga arbeten. Äfven talar för dessa Resors stora vigt beskrifningarnes omedelbarhet eller den omständigheten, att till grund för sådana å de förekommande naturföremålen antagligen ligga anteckningar, gjorde omedelbart vid eller kort efter iakttagelserne, samt att de deri anförda växtställena angifvit "loca classica" med bättre och mången gång säkrare bevis, än "loci classici" i hans öfriga klassiska skrifter.

Följande längre resor blefvo af honom inom fäderneslandet företagna:

1:o år 1732, på Vetenskaps-Societetens i Uppsala bekostnad, genom Uppland och de Norrländska provinserne; sedan försöket, att genom Umeå Lappmark kunna komma fram till fjellryggen, strandat vid Lycksele, förnyades detta med större framgång uppför Luleå elf och öfver högfjellen till Roerstad i Norrige; den annalkande vintern omintetgjorde hans efter återkomsten till Luleå tillernade excursion äfven till Torneå Lappmark; återvägen togs genom Österbotten till Åbo och öfver Åland hem;

2:o år 1733, "vid slutet af året", till bergslagerne och Fahlun;

3:o år 1734, på Landshöfdingen i St. Kopparbergs Län, Baron N. Reuterholms bekostnad, "genom Öster-Dahlarne och Dahlska Fjellen, alt intill Rörås koppargrufva i Norrige och derifrån åter öfver fjellen genom Wester-Dahlarne till Fahlun";

4:o år 1741, på Rikets Ständers befallning och med resekostnaden sålunda ersatt af allmänna medel, genom Södermanland, Öster-Göthland och Småland till Öland och Gottland; på hemresan passerades Nerike och Westmanland;

5:o år 1746, på samma vilkor som föregående "Resa"; denna gång till Wester-Göthland, Bohuslän, Dalsland och Wermland; samt

6:o år 1749, likaledes med resekostnadsersättning af statsmedel, genom Skåne med samma resetour under så bort- som hem-vägen, eller genom Uppland, Westmanland, Nerike, Öster-Göthland och Småland.

Under alla dessa fördes journal; af honom sjelf befordrades "Öländska och Gothländska Resan" till trycket 1745, "Wästgöta Resan" 1747 och "Skånska Resan" 1751. Af dessa blefvo åtminstone de först- och sist-nämnda öfversatta på

Tyska; huruvida detta skedde på Linnés föranstaltande eller ens med hans medgifvande, har jag mig ej bekant. I "Linnés egenhändiga anteckningar om sig sjelf" af Adam Afzelius (Upsala 1823) omtalas väl p. 217 i "förteckningen på Linnés arbeten" Iter Scanicum. Lipsiæ 1756 Germanice, men hvarken der eller på andra ställen, att Iter Oelandicum et Gotlandicum eller Iter Westrogothum blifvit till Tyska språket öfverflyttade. Utländska bokhandelscataloger har jag någon gång sett utbjuda äfven Iter Oelandicum et Gotlandicum på *Tyska.* Det har emedlertid oaktadt trägna efterspaningar ännu ej lyckats mig att erhålla dessa öfversättningar för att göra mig förvissad om i dem, såsom något sednare utgifna, möjligen några tillägg till eller förändringar i originalen med Linnés medgifvande skulle förekomma. *

Sin första längre utflygt eller den genom Norrland, Lappland och Österbotten har Linné lifligt skildrat såväl i tryck uti den af honom sjelf utarbetade Flora Lapponica ed. I (Amstelæd. 1737), som uti manuscriptet till "Lachesis Lapponica", hvars utgifvande i London 1811 föranstaltades af S:r J. E. Smith. Utom det att den med de Svenska, särskildt de Norrländska och Lappska, ortnamnen obekante öfversättaren ännu mer rådbråkar dessa, än hvad som skett i den af Linné ur minnet efter åtskilliga år sammanskrifna Flora Lapponica,

* Det torde dock kunna vara samma förhållande med dessa öfversättningar, som med Systema Naturæ (Florent. 1756) cur. Manetti och Genera Plantarum (Halæ 1752) cur. Strumpffii samt Gen. Plant. Lugd. 1759 och Lips. 1762, hvilka äfven äro upptagna i ofvannämnda förteckning på Linnés arbeten af Ad. Afzelius, att de aldrig af Linné sjelf blefvo erkända. Systema Naturæ ad editionem dicimam reformatam Holmiensem (Halæ 1760) är, att dömma efter den jemförelse, jag varit i tillfälle anställa endast mellan 1:sta delen af båda, ett ända till pagineringen complett aftryck af ed. X T. I och II, hvaruti endast "emendanda" och "addenda" blifvit till största delen åtminstone på sina ställen uppmärksammade och försedd med företal af J. J. Langius, antagligen densamme som under namn af J. J. Lange utgaf ed. III. Halæ 1740. Denna af Linné sjelf erkända ed. XI är fördelad i 3:ne Vol., dock så att såsom Vol. 3 till denna edition räknas det i Halæ 1770 utkomna aftrycket af ed. XII T. III Holmiæ 1768. För ed. X angifves i Afzelii arbete pag. 216 endast T. I och II, men pag. 71 i samma arbete omtalas "alla 3 Tomerne af Systemet ed. X".

röjer sjelfva innehållet för öfrigt, att ej Linné sjelf laggt en sista ordnande hand vid verket.

Om resan till den s. k. vesterbergslagen eller vestra delen af Westmanland jemte södra delen af Dalarne 1733 mot slutet af året företogs på allmän eller enskild bekostnad, känner jag lika litet, som om några anteckningar af Linné från denna färd blifvit bevarade antingen i tryck eller manuscript.

"Orbis Eruditi Judicium de Caroli Linnæi M. D. Scriptis" (enl. Ad. Afzelius tryckt i Stockholm eller Upsala 1741) innehåller i slutet under rubriken: "Vide Plura de Linnæo" en hänvisning till "Hamburgische Berichte von gelehrten sachen", hvarest (i årgången?) "1735 N:o 71 pag. 586" skulle förekomma något meddelande om "Iter Dalekarlicum" *. Då jag icke med någon grad af visshet kan antaga, att der förekommande uppgifter endast angå den vanligen så kallade "Iter Dalekarlicum" eller 1734 års resa och icke äfven, i någon mon åtminstone, 1733 års färd, har jag ansett mig så mycket mer skyldig, att fästa uppmärksamheten på dessa "Berichte", hvilka råkat i glömska och möjligen innehålla ett och annat af vigt.

Om 1734 års resa genom Dalarne till Norrige har för öfrigt, så vidt jag vet, i Svenskt tryck icke mer blifvit synligt, än de uppgifter, som lemnas i "Linnés egenhändiga anteckningar om sig sjelf" af Ad. Afzelius, Uppsala 1823, samt den afskrift af titeln, förordet och några smärre anteckningar i inledningen och slutet, hvilken af Herr Lector C. Hartman, under dess vistelse i London 1848 för granskning af den Svenska delen i Linnés herbarium, togs från det der förvarade originalconceptet och hvilken afskrift finnes intagen i Botaniska Notiser 1849 pag. 195—198.

Af Herr Lector Hartman sjelf har jag erhållit den upplysning, att under denna hans vistelse i London ifrågasatts, att han skulle åtaga sig denna "journals" öfversättning på

* Förste Stadsläkaren i Arboga Hr Med. Doct. W. M. Bergmanson, i hvilkens välförsedda bibliothek, som med synnerlig välvilja stått till mitt förfogande, äfven detta "nu för tiden mycket rara arket" finnes, har jag att tacka för denna fingervisning.

Engelska för dess befordrande till trycket på bekostnad af Linnæan Society, i hvars ego alla Linnés efterlemnade, till James Edward Smith försålde, samlingar nu befinna sig. Då Herr Lector Hartman nödgades af sin lika utmärkte faders plötsliga frånfälle återvända till Sverige tidigare, än hans afsigt annars varit, föll frågan och kunde ej ånyo bringas å bane, när han följande år återkom.

Herr Lector Hartman har derjemte meddelat, att det i London nu förvarade manuscriptet till "Iter Dalekarlicum" efter all anledning är att antaga såsom Linnés ursprungliga concept, nedskrifvet under resan och på åtskilliga ställen lemnande otvetydiga bevis på brådska vid affattandet.

I Bot. Not. 1849 inledes det omförmälda meddelandet med ett utdrag ur Ad. Afzelii nyssnämnda arbete p. 107, hvarefter tillägges: "Detta är den enda underrättelse, vi äga om Linnés resa i Dalarne, tvifvelsutan i intet hänseende af mindre märkvärdighet än hans öfriga". Det torde derför icke vara alldeles olämpligt att påpeka en annan vigtigare upplysning, hvilken om denna resa äfven förekommer i de genom Ad. Afzelii försorg offentliggjorda "Egenhändiga anteckningar af Carl Linnæus om sig sjelf" 1:sta stycket pag. 22. Der omtalas i förut af mig anförda ordalag resans utsträckning med slutpunkten Fahlun, *"hvaräst han aflämnar sin Journal till Landshöfdingen* öfver allt hvad han observerat på resan".

Sammanställer jag denna Linnés egen uppgift med Herr Lector Hartmans upplysning om det i London förvarade manuscriptets beskaffenhet, måste jag deraf draga den slutsats, att den renskrifna Journalen stannade i Sverige och conceptet dertill exporterades. En särskild fråga blir, om denna Journal ännu kunnat undgå förstörelse och hvarest den i sådan lycklig händelse skulle kunna befinna sig. Att resan företogs på Landshöfdingen Baron Nils Esbjörnsson Reuterholms egen bekostnad, är tydligt af titeln, införd som sagdt i Bot. Not. 1849, "jussu et impensis Viri Generossimi et Excellentissimi D:ni Nicolai Reuterholmi Gubernatoris Provinciæ Dalekarlicæ" samt af Linnés uppgift i hans Fl. Lapp. ed. 1 p. 159. Möj-

ligen skulle det kunna finnas undangömdt uti Landshöfdinge-Embetets i St. Kopparbergs Län Archiv, möjligen har det, såsom enskild egendom förvaradt, under tidernas lopp råkat i glömska.

På enskild väg har jag af trovärdig person erhållit den upplysning, att då den så kallade Kungsgården i Fahlun genom vådeld på 1760-talet ödelades, en stor del af Landshöfdinge-Embetets der förvarade archiv blef lågornas rof. Delade Iter Dalekarlicum samma öde? Jag tror det ej. Svenska Adelns Ättartaflor af Gabriel Anrep lemnar i Tredje Afdeln. p. 359 en och annan tänkvärd uppgift. Der omtalas, att Nils Esbjörnsson Reuterholm, Nobil. von Reuterholm och Baron Reuterholm till Ekeby i Stora Rytterns socken och Westmanland blef Landshöfding i Stora Kopparbergs Län 1732; Landshöfding i Nerike och Wermland 1739; Ledamot af Vetenskaps-akademien s. å.; död i Örebro 1756; samt det märkliga tillägget: "hade slutligen mycken lärdom, och egde ett ansenligt bibliothek, *hvaribland var en skön samling handskrifter i Svenska hushållningen* samt justitiæ- och kyrkoväsendet, på hvilken samling han nedlagt en nästan förundransvärd egenhändig möda" *. Det är sålunda ej synnerligen troligt, att Landshöfdingen Baron N. Reuterholm afstod från Linnés Journal öfver en resa, som just han bekostat. Antagligare är väl, att den gick i arf till någon af hans söner, helst i Afzelii arbete p. 107 säges: "(efter återkomsten till Fahlun) informerade Linnæus Landshöfdingen Reuterholms Söner uti Historia Naturali". Det rättmätiga uppseende, som försäljandet till utlandet af Linnés herbarium och öfriga samlingar genast väckte, torde väl, så vill man åtminstone så gerna hoppas, hafva framkallat en större pietet hos alla, som af den store Mästarens hand egde några dyrbara minnen. Möjligen öfvergingo Landshöfdingen N. Reuterholms manuscriptsamlingar odelade till hans äldste son och dermed till Finland, kanske ock sedan till dennes yngste son, "den historiskt bekante Baron Gustaf Adolph Reuterholm, som var Hertig Carls gunstling". Men jag förirrar mig — från mitt ämne

* Jemför vidare Sv. Hedins "Äreminne öfver C. v. Linne", 1807 p. 44.

in på gissningarnes område. Jag kan dock icke lemna tillfället obegagnadt att uppmana en och hvar, i hvilkens händer dessa mina anspråkslösa rader råka, att i sin mon om möjligt, af intresse för vetenskapen, Linnés minne samt fäderneslandets heder och ära, medverka dertill att af spillrorna utaf Linnés manuscripter räddas, hvad räddas kan, samt till Kongl. Vetenskaps-Academiens eller någotdera Universitetets bibliothek öfverlemnas dessa "reliquiæ Linnéanæ", om och när sådana numera kunna uppspåras! *

Främsta rummet bland Linnés utgifna "Resor" intager ur mer än en synpunkt den "Öländska och Gothländska". Öfver det jemförelsevis mera begränsade verksamhetsfältet lemnas oss der en fullständigare skildring, än den mera rhapsodiska i de sednare. Linnés förvåning öfver de oväntade fynden utaf en hel mängd sydligare växtformer gifver sig ännu med ungdomens glöd öfverallt luft och de utförliga beskrifningar, hvilka han å dessa lemnar, låta oss lika ofta få en inblick uti eller en föreställning om Linnés skarpa blick och concisa språk, allt klarare, i samma mon djupet kan blifva för oss genomskådligt.

Nästan omedelbart efter hemkomsten från denna resa aflemnade Linné till den nybildade Kongl. Svenska Vetenskaps-Academien eller för Acta stockholmiensia, såsom Linné kallar dess Handlingar, en öfversigt af resans skörd eller en "Samling af Et Hundrade Wäxter upfundne på Gothland, Öland och Småland". Linné ankom till Stockholm såsom slutpunkt för färden den 28:de Augusti och i qvartalshäftet för mån. Juli—Sept. år 1741 af Kongl. Vetenskaps-Academiens Handlingar, tryckte 1743, finnes nämnda afhandling intagen, så att Linné antagligtvis redan till något Academiens samman-

* Mina tankar föras härvid, må ock vara på sidan om mitt ämne, till en uppgift af framl. Doc. C. G. Myrin i Tidskriften Skandia 1833, Andra häftet p. 263, att Linnés "Materia Medica i ett litet skåp med Linnés egenhändiga katalog" år 1777 af Linné skänktes till sedermera Landskamereraren och Ridd. S. I. Ljungh och befann sig 1833 på Skjärsjö egendom i Småland bland de då ännu osålda samlingar, hvilka efter Ljunghs frånfälle af hans sterbhusdelegare innehades. Om dessa sedan följde det exempel, Linnés egna arftagare gifvit, eller hvilket denna samlings öde blifvit, känner jag ej.

träde i sista dagarne af Augusti eller under September månad sammanfattat sin redogörelse, hvilken måhända sedan vidare utarbetats till den form, hvaruti den trycktes. Efter fyra års förlopp eller år 1745 utkom denna Resa nästan samtidigt med Flora Suecica ed. I; företalet i denna är dateradt Upsaliæ d. 10 Augusti och i den förra Upsala d. 4 October. De många ömsesidiga hänvisningarne lemna ock otvetydiga bevis på, att båda blefvo samtidigt utarbetade och sammanarbetade.

Men kan särskildt denna resa lära oss något med afseende på dispositionen och denominationen eller nomenclaturen, hvilka af Linné i Philosophia Botanica ed. I pag. 97 § 151 (ej § 213 ss. uppgifves genom tryckfel i Prof. Fries' Bot. Utfl. B. I p. 256) ansågos för "Fundamentum Botanices"? Vi hänvisas då till Resans "Innehåld" och rubriken "Wäxter på resan sedde".

Redan ett flygtigt genomögnande visar, att detta register ej ordnades genom och vid en enda noggrann genomläsning af arbetet, utan att detsamma först efter sednare tillägg till trycket befordrades. Denna omständighet bevittnar ock, att Linné antingen sjelf ej första gången egt tillräcklig tid eller, om han åt någon annan öfverlemnat detta mera mekaniska arbete, att han dermed ej var nöjd. Att icke heller den derpå följande genomläsningen blef uttömmande af arbetets hela innehåll eller i andra hänseenden tillfyllestgörande, derom vittna många dels utelemningar dels tryckfel, hvarpå jag under fortgången af mitt arbete blir i tillfälle att vid hvarje särskildt fall i förbigående fästa läsarens uppmärksamhet.

Hvad nu dispositionen beträffar, upplyser Linné sjelf i slutet af denna ofvan anförda rubrik, att "det förra numret (det efter hvarje slägtnamn befintliga) beteknar örten i Flora Suecica" (naturligtvis, af skäl som förut uppgifvits, ed. I 1745), "men de numrer som stå efteråt betekna paginam i detta verk". Då en och annan afvikelse härifrån i Linnés sednare arbeten göres, skall jag ock vid dem, så vidt det blir mig möjligt, lemna hänvisning till de grunder, på hvilka omflyttningen var beroende.

Men Linné hade en annan, betydelsefullare och sjelfständigare afsigt med denna Index Itineris Oelandici et Gotlandici, nemligen: tillgodoseendet på ett nytt, från Fl. Suec. ed. I afvikande, sätt af denominationen eller ett nytt första uppslag till nomenclaturen.

Herr Prof. Fries säger p. 262 i sin utmärkta afhandling, "Växternas vetenskapliga namn, akademisk stridsskrift, utgifven 1842", delvis införd i Botaniska Notiser redan 1841, men i sin helhet först i Botaniska Utflygter, Bandet I: "Bland de Linnéanska reformerna i Botanikens formella behandling voro inga vigtigare och mer underlättande för dess studium än införandet af de logiska artdefinitionerna och fixa artnamnen; båda i sig så enkla, att man nu svårligen begriper, huru de så länge kunnat undgå Botanisterna. De fraser, man förut begagnade både som diagnoser och namn, voro ingendera, i allt vaga och obestämda. Efter Linnés första åsigt skulle diagnoserna tillika tjena såsom namn, tills den jemt tvingande nödvändigheten att förändra och utvidga dessa ledde till antagandet af artnamnen eller *nomina trivialia*, som de af Linné benämdes." och följande sida: "Linné sjelf synes icke till en början insett deras vigt (jemf. Phil. Bot. § 162) och har icke heller för dem framställt några lagar, hvilka ock kunde vara öfverflödiga, dels emedan han genom deras allmänna införande i *Spec. Plant.* för dem gifvit ett så lyckligt föredöme, dels emedan lagar förutsätta missbruk och tvister, hvilka för en ny sak icke i Linnés tid uppstått"; samt slutligen pagina 275: "Prioriteten bestämmes från artnamnens allmänna antagande i *Linn. Spec. Pl. 1.*"

Med Linnés egna arbeten såsom grund äfven för mina antaganden, torde det vara mig tillåtet att härvid söka läsa ett och annat mellan raderne.

Linné hänvisar sjelf i Phil. Bot. (Stockholmiæ 1751) p. 202 § 257 med afseende på "nomina trivialia" till Pan Suecus (eller den disputation med denna titel, hvilken under Linnés præsidium ventilerades d. 9 Dec. 1749 och hvilken finnes intagen i Linnés Amoenitates Academicæ Tom. II p. 225—262, Holmiæ 1751), men tillägger i slutet af samma paragraf: "Sed nomina Trivialia in hoc opere (Phil. Bot.)

seponimus, de differentia unice solliciti". Orsaken, hvarföre Linné ej i Phil. Bot. på samma gång äfven åberopar den i Amoen. Acad. T. II närmast före Pan införda afhandlingen, "Gemmæ Arborum", der äfven "nomina trivialia" antagits, är väl den, att Linné erkände P. Löfling såsom författare efter Linnés föredöme till densamma, men icke så N. L. Hesselgren till "Pan Suecus".

Att Linnés trivialnamn, sådana de förekomma i Pan Suecus, ehuru med åtskilliga förbättringar, sedan vunno burskap eller åtminstone användande af Linné sjelf, visa hans sednare arbeten, om han ock sjelf aldrig blef rätt nöjd med dem, då de icke kunde fullt motsvara hans stränga fordringar. Emedlertid synes hans 1751 om dem uttalade åsigt: "vocabulo libere undequaque desumto" dels vara ett underskattande af hans så ovanliga förmåga att uttrycka sig "i stenstil", dels lyckades han sjelf, då han klart insett den praktiska nytta, hvilken af denna förenkling blef en gifven följd, att afslipa många kanter och oegentligheter. Att icke blotta slumpen ledde honom vid valet, skall jag i mina anteckningar söka uppvisa.

Om Linnés förändrade åsigter i detta hänseende lemnas ock upplysning i Ad. Afzelii arbete "3:dje Stycket" p. 207: "Nomina Trivialia voro förut ohörde. Linnæus införde dem öfveralt. Det var detsamma som att sätta kläpp i en klocka. Två namn kunna lätt minnas, lätt nämnas och skrifvas, långt bättre än som förut skedde, långa definitioner. Härigenom fick Botaniken nytt lif, helt annat och naturligt skick." Jag har icke lyckats vinna någon upplysning om tidpunkten för dessa raders nedskrifvande af Linnés hand, men att hans åsigter i detta fall undergått en väsendtlig förändring mellan åren 1751 och 1753, skulle man väl vara böjd att sluta närmast deraf, att det förra är utgifningsåret för Philosophia Botanica, det sednare för Species Plantarum editio prima. Men Rom byggdes icke på en dag och icke heller frambröt, såsom mängden dock torde tro, denna tanke på en gång fullrustad ur Linnés rika förrådskammare vid utarbetandet af Spec. pl. ed. I. Just det från Pan Suecus hemtade

exemplet Pyrola i Phil. Bot. § 257 kan derpå tjena såsom bevis.

Äfven inom andens område måste lif anses liktydigt med förmåga af utveckling. Jag har ock vågat det påståendet, att denna utveckling på ett märkbarare sätt gör sig förnimbar hos "de starke andar", dessa naturens söndagsbarn, hvilka vid jemförelse mellan sig och andre svage så lätt förledas att glömma äfven sitt eget på det hela omyndighetstillstånd inom andens verld. Sådan var eller måhända rättare blef Linné; men det lönar rikligen mödan att söka studera en sådan karakters utveckling med dess rosor och — törnen.

Tidigt, om ock i förstone dunkelt, framträdde hos Linné planen att genom trivialnamnens införande underlätta såväl nomenclatur som synonymik; och jag tror mig, såsom jag redan antydt, kunna bevisa, att han umgicks med den planen vid tidpunkten för utgifvandet af Flora Suecica ed. I eller 1745. Jag har redan anmärkt först samtidigheten i utarbetandet af denna edition utaf Flora Suecica och af Iter Oelandicum et Gotlandicum samt vidare det sammanarbetade innehållet i dem båda. Man kommer då ock lätt nog till det antagandet, att Index Itineris Oelandici et Gotlandici är ett Supplement till Flora Suecica och att den utgör en "Akademisk stridsskrift utgifven 1745" eller nästan jemnt ett hundrade år före Prof. Fries' afhandling: "Växternas vetenskapliga namn". Jag har icke, oaktadt ifriga efterforskningar, lyckats uppspåra någon äldre källa för dessa trivialnamn. I intet af Linnés dessförinnan tryckta arbeten, om jag undantager Critica Botanica Lugduni Batav. 1737, finnas annat än möjligen vinkar eller antydningar om denna genomgripande reform. Detta anspråkslösa register tror jag derföre vara förtjent af en större uppmärksamhet, än mig veterligen detsamma hittills kommit till del.

Med strängt fasthållande af det historiska och med så få afvikelser in på det etymologiska området som möjligt, har jag sökt göra den uppgiften till min att lemna prof på, huru man i många fall kan komma åtminstone sannolikheten, om ej fulla sanningen, ganska nära, om man vill göra sig mödan söka uppspåra de skäl, hvilka närmast ledde Linné

vid valet af artnamnen. Jag har för det ändamålet just valt de uti Index Itineris Oelandici et Gotlandici förekommande växterna till utgångspunkt, men, oaktadt denna trängre begränsning af mitt ämne, än om jag efter Linnés egen anvisning i Phil. Bot. utgått från Pan Suecus, har min tid ej tillåtit mig att af gjorda anteckningar mer än ordna början, och är det derföre min afsigt att, om och när tid och krafter det medgifva, söka bringa det sålunda började arbetet till ett annat slut, än så att säga midt i en mening.

Med dessa artnamns begagnande afsågs ju en ersättning för de många och långa descriptionerne. Att de icke kunde och ännu mindre nu kunna uppfylla så stränga fordringar, är lätt förklarligt, helst om man tager i betraktande dels den vidgade synkretsen, dels begäret att på de minutiösaste diagnoser, hvilka knappast med tillhjelp af aldrig så långa och långsökta deductioner blifva bindande, grunda splittrandet af Linnés arter; han såg växtverlden mer i stort och en måhända ej aflägsen framtid torde genom decimerandet af många bland dessa så kallade arter visa, att Linne i många fall egde en klarare uppfattning af artbegreppet, än hans icke blott samtida men sednare vedersakare vilja erkänna. Jag vet väl, att Prof. Fries i Bot. Not. 1857 p. 77 i uppsatsen "Linnéanska Botanikens förhållande till den nuvarande" uttalat andra åsigter om artbegreppet hos Linné, jemfördt med sednare författares. Utslaget blir naturligtvis beroende på, mellan hvilka författare och Linné jemförelsen anställes. Jag känner endast ett ringa antal arter och kan således ej yttra någon åsigt om flertalet eller då frågan tages i stort. Obetingadt instämmer jag deremot i Prof. Fries' åsigt, att Linné i denna fråga öfvergick från yttersta högern till centern; och må det vara mig tillåtet att fullfölja den jemförelse, Prof. Fries anställer mellan 17:de århundradets förkämpar inom den descriptiva Botaniken. Jag skulle nemligen vilja säga, att i fråga om artbegreppet Prof. E. Fries inom den Svenska Floran representerar venstern, såsom ungdomens och framåtskyndandets banérförare, med ynglingens glöd äfven under de hvita lockarne; Dr. C. Hartman S:r centern, det lugna jemnmodets man, och Prof.

G. Wahlenberg yttersta högern, den mot allt nytt betänksamme åldrige.

Märkligt är, att Linné någonsin, och just tidigast, tillhörde yttersta högern, men så väl Hortus Cliffortianus som Flora Lapponica måste räknas bland Linnés förstlingsarbeten, vid hvilkas utarbetande han ännu knappt sjelf kände fulla måttet af sina krafter.

Med den Linnéanska nomenclaturen sammanhänger sålunda äfven synonymiken. Sedan Linné i företalet till Mantissa altera sagt: "Synonyma dubia, quondam data, hic sæpius exclusi, imprimis ubi non prosunt adhibita, non nocent omissa; neque in multis synonymis, sed in genuinis differentiis specificis constat artis robur", förklarar han denna sin åsigt på det tydligaste i just det arbete, i hvars inledning dessa ord förekomma. I Phil. Bot. p. 289 gifver Linné ock dessa anvisningar åt "Tyro": "*Historiam literariam* Botanices sibi familiarem reddat, et imprimis Auctores de speciebus plantarum consulendi" samt "*Synonyma Auctorum, retrogrediendo ad inventores, evolvere adsuescat*". Jag önskade derföre hafva Prof. Fries' yttrande i Bot. Utfl. B. I p. 292 något mildradt.

Med dessa Linnés föreskrifter i minnet och med Prof. Fries' oskattbara råd, upptecknade i Botaniska Utflygter och Bot. Notiser, för ögonen, har jag vågat fördjupa mig i den för-Linnéanska litteraturen. Då jag likväl ej haft tillgång till de rika hjelpmedel, hvilka lättare kunna stå andra till buds, torde bristerna i mina undersökningar bättre både förstås och ursäktas.

De författare, hvilkas omdömen Linné mest och helst citerade, synas hafva varit Casparus Bauhinus och Josephus Pitton Tournefort; och af den förres arbeten främst Pinax Theatri Botanici Basileæ 1671, om hvilket i Hortus Cliffortianus säges: "opus 40 annorum, quo solo carere nequit ullus Botanicus", af den sednares Institutiones rei herbariæ ed. II Parisiis 1700 ed. III Par. 1719, hvarom Linné äfven i Hortus Cliff. fäller det omdömet: "opere immenso et stupendo, omni Botanico necessario". Jemte dessa arbeten och större delen af den Linnéanska litteraturen har jag haft tillfälle rådfråga Remberti Dodonæi Stirpium Historiæ Pemptades "ex of-

ficina Plantiniana" Antv. 1616 samt de af Tournef. och C. Bauhinus åberopade "Lob. ic." eller ett likaledes "ex officina Plantiniana" Antv. 1591 (företalet dock dateradt 1581) utgifvet särskildt afdrag af "Icones Stirpium a Matthia Lobelio". Denna upplaga, hvilken äfven benämnes "Icones Stirpium", och hvilken, såsom nyss sades, just åberopas af Tournefort och Casp. Bauhinus, återgifver derjemte, så vidt jag kunnat finna, åtminstone flertalet af de figurer, hvilka i Dodonæi Pemptades afbildas.

Att dessa anteckningar lika litet vilja som kunna uppträda med några andra anspråk, än att betraktas såsom "Studier" inom den "älskliga vetenskapen", torde jag ej behöfva anmärka; och på samma gång jag utbeder mig ett mildt bedömande, vågar jag uppfordra andra, större krafter till bearbetande af detta tacksamma arbetsfält.

Monandria:

Salicornia *Tournefort:* Institutiones rei herbariæ ed. III T. I Coroll. p. 51, T. III tab. 485 enl. Lin. Gen. Plant. ed. I n. 892, ed. VI n. 10 och Philosophia Bot. ed. I p. 148 och 174.

S. 1 herbacea Lin. Index Itineris Oelandici et Gotlandici, It. Gotl. p. 269, Kgl. Vet.-Acad. Handl. 1741 p. 180 och Flor. Suec. ed. I species 1.

S. maritima. Lin. Pan Suecus i Amoen. Acad. T. II p. 237.

S. europæa herbacea. Lin. Spec. plant. ed. I p. 3.

«Apud nos est *herbacea,* apud exteros fruticosa» Lin. Fl. Suec. ed. II.

I Spec. plantarum ed. II skiljer Linné såsom egna arter S. herbacea och S. fruticosa.

Diandria:

Veronica *Tournef.:* Inst. T. I p. 143, T. II tab. 60 enl. Lin. Gen. pl. ed. I n. 10, ed. VI n. 25, Phil. Bot. p. 150, 174 och 175.

V. 7 spicata. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suec. p. 237, Spec. pl. ed. I p. 10 och ed. II p. 14.

V. *spicata* minor. Lin. It. Oel. p. 72 och 128, It. Gotl. p. 228 och Casp. Bauhini Pinax p. 247 enl. Lin. Hort. Cliff. p. 8 och Fl. Suec. ed. 1.

V. floribus *spicatis,* foliis oppositis, caule erecto. Lin. It. Gotl. p. 215 och Fl. Suec. ed. I sp. 7.

V. 8 officin. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

V. mas Lin. It. Oel. p. 39 och 131. Pan. Suec. p. 237; V. supina et vulgatissima. Lin. It. Oel. p. 127; V. mas supina et vulgatissima. C. Bauhin. Pin. p. 246 enl. Lin. Fl. Lapp. sp. 5, Hort. Cliff. p. 8, Fl. Suec. ed. I sp. 8 och Materia Medica sp. 11.

V. officinarum Ruppii Flora Jenensis (Francf. 1726) p. 197 enl. Lin. Hort. Cliff.

V. officinalis. Lin. Spec. plant. ed. I p. 11 och ed. II p. 14.

V. 9 Scutellata Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

Anagallis aquatica angustifolia *scutellata* C. Bauh. Pin. p. 252 enl. Lin. Flor. Lapp. sp. 10 (ej sp. 9, som vanligen citeras, hvarjemte bör anmärkas, att den orätt anföres för Hort. Cliff. p. 10; den förekommer ej der bland de å p. 7—9 upptagna arterne af genus Veronica) och Fl. Suec. ed. I.

V. scutellata Lin. It. Oel. p. 62, Pan Suec. p. 237 och Spec. pl. ed. I p. 12 samt ed. II p. 16.

V. 11 Beccabunga Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Ind. It. W-goth., Spec. pl. ed. I p. 12 och ed. II p. 16.

Beccabunga Lin. It. Oel. p. 61; Pharmacopæis Beccabunga. Lin. Fl. Suec. ed. I.

Anagallis aquatica major et minor folio subrotundo. Bauh. Pin. p. 252 enl. Lin. Mat. med. sp. 12.

Anagallis sive Beccabunga. Ger. (Gerardi Historia plant. Londini 1597) och Anagallis aquatica sive Becabunga. Ad. Lob. Dod. enl. C. Bauh. Pin.

Med «Ad. Lob.» afsåg C. Bauhinus enl. «Explicatio nominum Authorum citatorum»: Adversaria Penæ och Lobelius in observat. eller Adversariorum opus a Petro Pena et Matthia de Lobel. Antv. 1576, cui operi Lobelius Observationes suas cum novis figuris junxit; och med «Dod.» Dodonæus editione Latina in folio eller Remberti Dodonæi Stirpium historiæ Pemptades sex. Antv. 1616. Uti Lobelii Icones Stirpium Antv. 1591, hos C. Bauh.

betecknad med «Lob. ic.», p. 466 fig. 2 förekommer väl ock denna art, men under benämning Anagallis aquatica. Dodonæus lemnar p. 593 (ej 893) alldeles samma figur som Lobelius, och hos honom uppgifves grunden till namnet med följande ord: «Nostra ætas Anagallidem aquaticam nominat; plerique Becabungam, a Germanica apellatione voce mutuata: Germani Bachbunghen et Bunghen, Belgæ Waterpunghen et Beckpungen, Galli Berle nominant, unde et Berula Latine dicitur. Marcellus tamen Berulam dici refert, quam Græci καρδαμίνον vocant.»

V. foliis oppositis lævibus crenatis, floribus laxe spicatis ex alis. Lin. Hort. Cliff. p. 8 n. 5 innefattar de båda, af Linné först i Fl. Suec. ed. I, men förut redan af Casp. Bauhinus och Tournefort såsom skiljda arter framställda V. Beccabunga och V. Anagallis. Den i Hort. Cliff. från C. Bauh. Pin. hemtade synonymiken är ock behäftad med ett par i ögonen springande tryckfel.

I Fl. Suec. och Spec. pl. hänföres det synonym, som från Hort. Cliff. p. 8 hemtas, endast till V. Beccabunga, hvarjemte kännetecknen «floribus laxe spicatis ex alis». Hort. Cliff.» ändras i Fl. Suec. till «floribus racemosis lateralibus» och i Spec. pl. till «racemis lateralibus».

Linné åberopar ock i Fl. Suec. ed. I Anagallis aquatica *major, folio oblongo.* Bauh. Pin. p. 252 vid sp. 10 och Anagallis aquatica *major, folio subrotundo.* Bauh. Pin. p. 252 vid sp. 11 eller de sednare uti Spec. pl. ed. I kallade V. Anagallis och Beccabunga. Uti It. W-goth. p. 39 under n. 10 och 11 äfvensom uti Ind. It. W-goth. förekommer ock V. (10) aquat. fol. obl. skiljd från V. (11) Beccabunga samt uti It. Scan. p. 278, ehuru uteglömd i Ind. It. Scan., V. Beccabunga foliis oblongis (Flor. 10) eller V. Anagallis Spec. pl. ed. I.

Pan Suecus upptager p. 237 n. 10 V. Beccabunga oblong. och n. 11 V. Beccabunga rotund.

V. 12 Teucrifolia. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

Teucrium pratense. Rudbeck Hort. Bot. (Upsaliæ 1685) 109 enl. Lin. Fl. Suec. ed. I; Teucrium pratense et Teucrium spurium Chamædryoides Lob. Icon. Stirp. p. 490 f. 2, åberopadt af Bauh. vid Chamædrys spuria minor rotundifolia i Pin. p. 249, hvilket sistnämnda syn. hit anföres af Linné till och med i Spec. pl. ed. II p. 18. I saknad af Clusii historia plant. rar. (Antv. 1601) har jag ej hunnit bilda mig någon öfvertygelse om denne författares «Teucrium», hvilket i viss mon torde höra hit. Så mycket torde jag dock kunna våga påstå, dels att Linné i Hort. Cliff. sammanförde åtminstone fyra arter till en (de skiljdes sedan af honom först i Spec. pl. ed. II). dels att just Casp. Bauhini uppfattning af Clusii former för detta sednare särskiljande ligger till grund samt dels slutligen, att Casp. Bauhinus i samband härmed anför äfven andra former, hvilkas möjliga sammanhang med eller särskiljande från denna aldrig af Linné klart blefvo framställda. Linnés Hort. Cliff. p. 8 torde ock böra åberopas i Spec. p. ed. II lika väl vid V. Teucrium och austriaca, som p. 8 vid V. Chamædrys och p. 9 vid V. latifolia omförmälas.

V. pratensis. (Fl. 12) Lin. It. W-goth. p. 107.

V. Chamædrys. Lin. Spec. pl. ed. I p. 13, ehuru naturligtvis i större omfattning än i Spec. pl. ed. II p. 17; V. Pseudo-Chamædrys. Lin. It. Smol. p. 20, It. Oel. p. 39 och 130, Ind. It. W-goth, Pan Suec. p. 237, It. Scan. p. 39 och 109 samt Ind. It. Scan. Denna benämning torde hafva sin närmaste grund uti Till. ab. 56 icon. 50 (eller El. Tillandsii Catalogus plant. circa Aboam nascentium cum Iconibus novis Aboæ 1683), hvilka åberopas i Lin. Fl. Lapp. sp. 8 och Fl. Suec. ed. I, men utgör ock blotta

öfversättningen af Chamædrys spuria Frank. spec. 9 (Joh. Frankenii Speculum Botanicum renovatum. Upsal. 1659).

Underligt kan det synas, att ej Linné, då han i Spec. pl. ed. II sönderdelade V. Chamædrys Spec. pl. ed. I uti 3:ne arter V. Teucrium, austriaca och Chamædrys, utbytte benämningen V. Chamædrys mot *V. pratensis*, hvilket från Rivinus enl. Fl. Lapp. lånade namn han sjelf begagnat uti It. W-goth. och som har sitt stöd redan i Teucrium *pratense* Lobelius (Veronica pratensis Dodonæi Pempt. jfr följande art); samt att han ej i stället för namnet V. Teucrium valde V. sylvestris, då enligt hänvisningen till Bauh. Pin. och dennes intyg härmed skulle afses Chamædrys sylvestris Dodonæi Pempt. p. 45. Namnen Teucrium och Chamædrys begagnas hos de gamle om så många former, att den ringa stadga, som var vunnen, bort bevaras.

V. 14 Serpyllifolia Lin. Ind. It. Oet. et Gotl.

V. foemina Lin. It. Smol. p. 32; V. Femina. It. Oel. p. 39; V. foemina quibusdam. Joh. Bauh. Hist. T. 3 p. 285 enl. Lin. Hort. Cliff. p. 9; V. femina Lin. Pan Suecus p. 237 och J. Bauh. Hist. T. 3 p. 285 enl. Lin. Fl. Suec. ed. II sp. 16 * och Spec. pl. ed. II p. 16.

V. serpyllifolia. Lin. Spec. pl. ed. I p. 12 och ed. II p. 15; V. pratensis *serpillifolia*. Bauh. Pin. p. 247 (der dock, helt säkert orätt, står V. sepillifolia).

Jag vet väl, att V. pratensis Dodonæi Pempt. p. 41 (ej p. 247 såsom i Hort. Cliff. uppgifves) och

* Endast i det fall att såsom här uti Fl. Suec. ed. II förekommer någon afvikelse från Spec. plant. ed. I eller ed. II, men icke vid hvarje art, har jag ansett nödigt att anföra speciesnumren äfven för detta arbete, men alltid pagina uti båda editionerne af Spec. plant., dels emedan Spec. pl. ed. I vanligen ansetts såsom första och egentliga källan för trivial- eller species-namnen, dels ock derföre att just denna edition ligger till grund för Flor. Suec. ed. II, der äfven den i första editionen af Fl. Suec. intagna nummer och beskrifning med få undantag är uppgifven, samt slutligen emedan båda editionerne af Fl. Suec. alltid af Linné sjelf anföras uti Spec. pl. ed. II.

V. minor serpillifolia Lob. Icon. p. 472 fig. 2 höra hit, och deruti vill jag se förklaringen, hvarföre Linné ej upptog namnet V. pratensis i st. f. V. Chamædrys, ehuru mindre hinder för en sådan ändring borde hafva mött, då den nu ifrågavarande redan i Spec. pl. ed. I blifvit benämnd V. serpyllifolia och således ringa tvetydighet om densamma, såsom lika begränsad i båda editionerne, kunnat uppstå.

V. 18 Hederæfolia Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

V. hederulæ folio. Lin. It. Oel. p. 57; Alsine hederulæ folio. Bauh. Pin. p. 250 enl. Lin. Fl. Lapp. sp. 9, Hort. Cliff. p. 9 och Fl. Suec. ed. I sp. 18.

V. folio hederæ (Fl. 18) Lin. It. Scan. p. 115; V. fol. hederæ. Riv. mon.* p. 148 enl. Lin. Fl. Lapp. och Hort. Cliff.

V. (18) cymbalarifolia Lin. Pan Suecus p. 237, Ind. It. Scan.; V. Cymbalariæ folio, verna. Tournef. Inst. T. I p. 145 enl. Lin. Fl. Lapp., Hort. Cliff. och Fl. Suec. ed. I.

V. *h*ederæfolia. Lin. Spec. pl. ed. I p. 13; V. hederæ folio. Lin. It. Scan. p. 141: V. hederifolia. Lin. Fl. Suec. ed. II sp. 21 och Spec. pl. ed. II p. 19, Lin. Herb. gen. 26 sp. 21 och 22 enl. C. Hartman Jun. i Kgl. Vet.-Acad. Handl. 1849 p. 163 och 164.

V. 20 Dillenii Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

V. humilis erecta montana, flore parvo coeruleo. *Dill.* App. 38 (*Dillenius:* Appendix ad Catalogum pl. circa Gissam nasc. Francf. 1719 p. 38) Lin. It. Oel. p. 56.

V. minima Lin. Pan Suec. p. 237.

V. verna Lin. Spec. pl. ed. I p. 14 och ed. II p. 19; «Habitat copiosissima in Uplandia *primo vere*». Fl. Suec. ed. I och II.

* Riv. mon. = Rivini, Aug. Quir. Ordines pl. flore irregulari monopetalo. Lips. 1690 enl. Lin. Fl. Lapp. Oaktadt Linné så ofta hänvisar till denne författare, finnes om hans arbeten ingen närmare uppgift, hvarken i Bibliotheca Cliffortiana eller Spec. plant. ed. II.

Pinguicula *Tournef.:* Inst. T. I p. 167 och T. II tab. 74 enl. Lin. Gen. pl. ed. I n. 14, ed. VI n. 30 och Phil. Bot. p. 147 och 167.

P. 21 vulgaris Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Ind. It. W-goth., Pan Suecus p. 238, Ind. It. Scan., Spec. pl. ed. I p. 17 och ed. II p. 25.

Utricularia *Lin.:* Gen. pl. ed. I n. 15, ed. VI n. 31 och Phil. Bot. p. 153 och 168; Lentibularia. Riv. I 114 (1690) enl. Lin. Gen. pl. ed. I och Riv. mon. 78 enl. Fl. Suec. ed. I; Vaill. Act. Gall. (1719) och Dill. gen. 6 enl. Lin. Gen. pl. ed. I och VI.

U. 24 major Lin. Ind. It. Oel. et Gotl. och Pan Suec. p. 238.

Lentibularia *major.* Vaill. Act. 1719 p. 28 enl. Lin. Fl. Lapp. sp. 14 och Suec. ed. I sp. 24.

U. vulgaris Lin. Spec. pl. ed. I p. 18, der Linné först, liksom sedan i Fl. Suec. ed. II sp. 28 och Spec. pl. ed. II p. 26, häraf anmärker en forma major: «caule purpureo, calyce postice rotundato»; och en forma minor: «calyce postice transverso et quasi truncato», hvilken sednare enl. Rob. Hartmans uppsats i Bot. Not. 1857 p. 25 är densamma, som «af Hayne i Schraders journ. 1800 uppställes såsom egen art med namnet U. intermedia». Härpå torde ock syfta Prof. Fries yttrande i Bot. Utfl. Band. III p. 136, att «Linné antog U. intermedia för U. vulgaris».

Hvilkendera formen, som under denna «Resa» påträffades vid Roma på Gottland d. 16 Juli (It. Gotl. p. 292) och vid Hammar i Nerike d. 24 Aug. (p. 342, uteglömdt i Ind. It. Oel. et Gotl.) torde ej kunna numera utrönas, om ej möjligen genom noggrann efterspaning på dessa ställen.

I Linnés herbarium förvaras endast U. vulgaris och U. minor enl. C. H:n Jun. Vet.-Acad. Handl. 1851 p. 361.

Lycopus *Tournef.:* Inst. T. I p. 190 och T. II tab. 89 enl. Lin. Gen. pl. ed. I n. 19, ed. VI n. 33 och Phil. Bot. p. 146 och 180; Pseudo-Marrubium. Riv. I 30. enl. Lin. Gen. pl. ed. I.

L. 27 vulgaris Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

L. palustris. Lin. Pan Suec. p. 238.

L. europæus Lin. Spec. pl. ed. I p. 21 och ed. II p. 30; i motsats till L. virginicus. Lin. Spec. pl. ed. I.

Anthoxanthum *Lin.:* Gen. pl. ed. I n. 51 (till Triandria, liksom i Flor. Lapp. och Hort. Cliff.), ed. VI n. 42 (till Diandria, såsom i öfriga arbeten från och med Fl. Suec. ed. I) och Phil. Bot. p. 155 och 177; «Vide Scheuch.» (Agrostographia sive Historia Gaminum Tigur. 1719) «2: 10. Mont. 84» (Monti. Prodromus cat. stip. Bononiensium. Bononiæ 1719) enl. Lin. Gen. pl. ed. I och Hort. Cliff.

Gramen *anthoxanthum* spicatum. J. Bauh. Hist. T. 2. p. 466 enligt Lin. Fl. Suec. ed. I och II.

Antoxanth. 29 unicum Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

Anthoxanth*u*m. Lin. It. Smol. p. 20; Anthoxanth*o*n. Lin. It. Oel. p. 39 och 130; Gramen anthoxanth*o*n. Dalechampii Historia generalis plant. (Ludg. 1587) 426 spicatum J. Bauh. Hist. T. 2 p. 466 enl. Lin. Hort. Cliff. p. 25.

Ett stort antal arter, hvar och en ensam inom sitt slägte, betecknas på samma sätt som denna i Ind. It. Oel. genom användande af trivialnamnet unicus och en del bland dessa, ss. Aphanes, Asperugo, Glaux, Parnassi, Scheuchzeria, Adoxa, Butomus och Caltha, erhåller icke ens i Spec. plant. ed. II någon speciesdiagnos.

Anthoxanth*u*m vulgare. Lin. Pan Suec. p. 238.

A. odoratum Lin. Spec. plant. ed. I. p. 28 och ed. II p. 40; Gramen montanum *odoratum* spicatum Loeselii Fl. Prussic. (Regio 1703) p. 110 enl. Lin. Hort. Cliff.

Triandria:

Valeriana *Tournef.*: Inst. T. I p. 131 och T. II tab. 52; Vaill. Act. Gall. 1722 enl. Lin. Gen. pl. ed. I n. 21 och ed. VI n. 44; Phil. Bot. p. 150 och 171.

V. 30 palustris. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.; V. *palustris* major. Bauh. Pin. p. 164 enl. Lin. Spec. pl. ed. II.

V. sylvestris Dodonæi Pempt. p. 349 (ej 346 såsom i Lin. Fl. Lapp. sp. 15, hvilket sp. ock orätt uppgifves till 14 i Spec. pl. ed. I och Fl. Suec. ed. I och II samt till 13 i Spec. pl. ed. II).

V. vulgaris. Lin. Pan. Suec. p. 238.

V. officinalis. Lin. Spec. pl. ed. I p. 31 och ed. II p. 45; Mat. Med. sp. 21.

V. 31 dioica. Lin. Fl. Suec. ed. I, It. Oel. p. 46 Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suecs. p. 238, It. Scan. p. 67 och 248, Ind. It. Scan. och Spec. pl. ed. I p. 31 och ed. II p. 44.

«*Valeriana dioica* eller Valeriana palustris minor» (Bauh. Pin. p. 146) «den jag endast fordom sett på Skånska slätterna, stod här i Lundarna både Han och Hon. *Caulis* vix digiti longitudine. *Folia* pinnatifida. *Maris* corolla triplo major, staminibus tribus, pistillo nudo, *Feminæ* flores minutissimi, magis conferti, pistillo triplici stigmate; staminibus quidem tribus minutissimis intra tubum corollæ hærentibus et obsoletis sed antheris omnino sterilibus.» Lin. It. Oel. p. 46.

V., foliis caulinis pinnatis, *dioica.* Lin. Kgl. Vet.-Acad. Handl. 1741 p. 180.

V. 32 (ej 33) *Locusta. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.,* Pan Suec. p. 238, Spec. pl. ed. I p. 33 och ed. II p. 47.

V. *Locusta* dicta. Lin. It. Oel. p. 53 (ej 58 ss. i Ind. uppgifves) och 72 samt It. Gotl. p. 242 (uteglömd i Ind.); *Locusta* major et minor. Riv. mon. 8 enl. Lin. Hort. Cliff. p. 17 och Fl. Suec.; Locusta ma-

jor. Riv. mon. 8 enl. Lin. Hort. Ups. p. 14; *Locusta* herba J. Bauh. Hist. T. 3 p. 327 enl. Lin. Hort. Cliff.

Iris *Tournef.:* Inst. T. I p. 358 och T. II tab. 186—188 enl. Lin. Gen. pl. ed. I n. 29, ed. VI n. 59, Crit. Bot. p. 57 och 58 och Phil. Bot. p. 145 och 174.

I. 33 palustris Lin. It. Oel. p. 56, Ind. It. Oel. et Gotl. och Pan Suecus p. 238; I. *palustris* lutea. Tabern. Icon. 643 och Tournef. Inst. T. I p. 360 enl. Lin. Hort. Cliff. p. 19 och Bauh. Hist. T. 2 p. 732 enl. Lin. Fl. Lapp. sp. 16 Hort. Cliff. och Fl. Suec.

I. Pseudacorus. Lin. Spec. pl. ed. I p. 38 och ed. II p. 56; *Acorus adulterinus.* Bauh. Pin. p. 34 enl. Tournef. Inst. och Lin. Fl. Lapp. Hort. Cliff., Fl. Suec. och Mat. Med. sp. 25.

Intet speciesnamn förekommer för denna växt i Fl. Suec. ed. II sp. 37.

Schoenus *Lin.:* Hort. Cliff. p. 22, Crit. Bot. p. 106 och 109, Phil. Bot. p. 156 och 182, Gen. pl. ed. V (den i Fl. Suec. ed. II åberopade editionen) n. 60 och ed. VI n. 65 (uti Gen. pl. ed. I förenas Schoenus med Cyperus Mich. Gen. 31); Cyperella, Pseudo-Cyperus och Melanoschoenus Mich. Gen. 31 enl. Lin. Gen. pl. ed. VI.

S. 35 Agh. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.; «*Agh* kallas på Latin Schoenus culmo tereti, foliis margine dorsoque aculeatis.» Lin. It. Gotl. p. 170; Fl. Suec. ed. I; S. foliis margine dorsoque aculeatis. Lin. Vet.-Acad. Handl. 1741 p. 181.

«Här fant man först Blomman på Agh, som bestod af en Calyx squamis plurimis imbricatus, biflorus: Flosculis dipetalis, diandris, monogynis, stylo semi trifido.» Lin. It. Gotl. p. 245.

S. Mariscus Lin. Pan Suec. p. 238, Spec. pl. ed. I p. 42 och ed. II p. 62; *Mariscus.* Haller Stirpes Helvet. (Goetting. 1742) p. 251 enl. Lin. Fl. Suec.

S. 36 capit. major. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

«Schoenus culmo tereti nudo, capitulo ovato, involucri diphylli valvula altera subulata longa» (Fl. Suec. ed. I) eller «Schoenus flosculis spicatis» (Hort. Cliff. p. 22 och Vet.-Acad. Handl. 1741 p. 182). Lin. It. Gotl. p. 234. Tryckfelen i den närmare beskrifningen i It. Gotl. p. 234 rättas lätt, helst vid jemförelse med obs. uti Lin. Fl. Suec. ed. I under sp. 36 och ed. II sp. 39.

S. nigricans. Lin. Pan Suecus p. 238, Sp. pl. ed. I p. 43 och ed. II p. 64; Juncus lævis minor, panicula glomerata *nigricante.* Moris. Hist. plant. (Oxon. 1680) T. 3 p. 233 och Juncus affinis, capitulo glomerato *nigricante.* Scheuch. Hist. Agrost. (Tiguri 1719) p. 349 enl. Lin. Hort. Cliff. och Fl. Suec. ed. I.

S. 37 capit. minor. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

S. minimus. Lin. Pan Suec. p. 238. Denna form återfinnes hvarken å den i Ind. uppgifna paginan (It. Gotl. p. 234) eller på något annat ställe i «Resan», ej heller omnämnes den i Vet.-Acad. Hand. 1741, men anföres i Lin. Fl. Suec. ed. I och II samt Spec. pl. ed. I och II från «paludibus Gotlandiæ». Möjligen har Linnés anteckning «Spica ferrugineo-nigricans» It. Gotl. p. 234 gifvit någon anledning till förvexlingen i Ind. It. Oel. et Gotl.

S. ferrugineus. Lin. Spec. pl. ed. I p. 43 och ed. II p. 64.

Scirpus *Tournef.:* Inst. T. I p. 528, T. III tab. 300 och Mich. Gen. 31; Scirpo-cyperus Mich. Gen. 31 enl. Lin. Gen. pl. ed. I n. 33, ed. VI n. 67 och Phil. Bot. p. 149 och 174.

S. 39 maritimus Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suecus p. 238, Spec. pl. ed. I p. 51 och ed. II p. 74; «Habitat in Europæ litoribus maritimis». Lin. Spec. pl.

«Scirpus culmo triquetro panicula conglobata foliacea, spicularum squamis trifidis: intermedio (scil. dente?) subulato». Lin. It. Oel. p. 112, i Linnés Fl. Suec. ed. I sp. 39 och i hans sednare arbeten åter «intermedia (scil. squama?) subulata».

S. 42 cespitosus. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suec. p. 238, It. Scan. p. 373, Ind. It. Scan, 373, Ind. It. Scan., Spec. pl. ed. I p. 48 och Fl. Suec. ed. II sp. 43.

«Scirpus culmo striato (nudo), spica bivalvi terminatrice longitudine calicis, radicibus squamula interstinctis» (Fl. Suec. ed. I sp. 42) eller «Scirpus folio culmi unico» (Fl. Lapp. sp. 20) «wäxte äfven här; han allena gjör nästan alla de Tufwar, som ses i Myrorne.» Lin. It. Gotl. p. 226.

S. cæspitosus Lin. Spec. pl. ed. II p. 71.

Eriophorum *Lin.:* Crit. Bot. p. 30 och 121, Gen. pl. ed. I n. 34, ed. VI n. 68, Fl. Lapp. p. 18 och Phil. Bot. p. 144, 168 och 184.

Linagrostis. Mich. Gen. 31 enl. Lin. Gen. pl. ed. I och VI; Tournef. enl. Lin. Phil. Bot. p. 144 och Gen. pl. ed. VI.

Eriophorum Theophrastus enl. Lin. Crit. Bot. p. 103 och 121; Gramen *eriophoron.* Dodonæi Pempt. p. 562 enl. Lin. Fl. Suec. ed. I och II (ej 552 såsom uppgifves i Fl. Lapp. och Hort. Cliff.).

E. 45 caul. teret.. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

E. culmo tereti Lin. It. Oel. p. 130, It. W-goth. p. 115 och 251 samt It. Scan. p. 52.

E. caule tereti. Lin. Fl. Lapp. sp. 23, ehuru de der anförda, från C. Bauhinus och Scheuchzer hemtade, synonymerne enligt Linnés eget erkännande och Wahlenbergs Fl. Lapp. sp. 27 och 28 utvisa, att den i Lin. Fl. Lapp. beskrifna arten är en collectiv benämning för E. vaginatum Lin. Spec. pl. och E. capitatum Host. Icones et Descript. Graminum. T. I p. 30 tab. 38 enl. Whlnbg Fl. Lapp. sp. 28

och Andersson Cyperaceæ p. 13 f. 31 (ej Hoppes auctors namn; jemför Prof. Fries Bot. Not. 1857 p. 92).

E. 45. Schoenolagurus Lin. Pan Suec. p. 238; Juncus alpinus, capitulo lanuginoso s. Schoenolaguros. Bauh. Pin. p. 12 enl. Lin. Fl. Lapp., Fl. Suec. och Spec. pl.

E. vaginatum, culmis *vaginatis* teretibus, spica (membranacea Fl. Suec. ed. I; paleacea Spec. pl. ed. I p. 52 och Fl. Suec. ed. II sp. 50) scariosa Lin. Spec. pl. ed. II p. 76.

Alopecurus *Lin.*: Crit. Bot. p. 99, Gen. pl. ed. I n. 50, ed. VI n. 78 och Phil. Bot. p. 155 och 179.

Alopecurus Theophrastus enl. Lin. Crit. Bot. p. 101.
Myosuroidea Scheuch. 2: 5, 6 enl. Lin. Gen. pl. ed I.

A. 52 erectus Lin. It. Oel. p. 127, Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suec. p. 238 och It. Scan. p. 292.

A. culmo erecto. Lin. It. Oel. p. 90, 115 och 156, Act. stockh. 1741 p. 182 enl. Fl. Suec. ed. I och Roy. lugd. (Royen Flora Leydensis. Lugdb. 1740) p. 54 enl. Lin. Fl. Suec. ed. I.

A. pratensis. Lin. Spec. pl. ed. I p. 60; «Suecis *Ængkafle*». Lin. Fl. Suec. ed. I; «*Ängkafle* Fl. 52» Lin. It. Scan. p. 53 och Ind. It. Scan.; «Habitat in Europæ *pratis*.» Lin. Spec. pl. ed. I.

Först i Spec. pl. ed. II p. 88 och 89 skiljde Linné A. pratensis och agrestis, af hvilka dock den sednare i Spec. pl. ed. I p. 60 förekommer såsom forma β af den förra.

Då Linné utgaf Fl. Suec. ed. I och It. Oel., blef A. culmo erecto l. A. erectus en collectiv art. Om man nemligen jemför Vet.-Acad. Handl. 1741 p. 182, der denna först beskrefs, med Lin. Spec. pl. och Mantissa altera p. 324 samt Tournef. Inst. T. I p. 520, Bauh. Pin. p. 4 och Lobelii Icon. p. 9 f. 2, finner man, att af synonymerne de från C.

Bauh. Pin. och Joh. Bauh. Hist. i Vet.-Ac. Handl. och Spec. pl. samt den från Scheuchzers Agrostogr. i Spec. pl. ed. II höra till A. agrestis.

Linné säger i Vet.-Acad. Handl. om den der anförda formen «växer allestädes på Öland och Gotland på sura bergsura och våta, men nu uttorkade ställen och hvaräst ingen annor växt kunde trifvas», ehuru han i It. Oel. et Gotl. endast anmärker den för Öland.

Svårligen kan väl dock antagas, att Linné med anförandet i Vet.-Acad. Handl. afsåg A. agrestis enbart, utan åtminstone båda eller snarare endast A. pratensis, då han sedan ej förr än i Spec. pl. ed. II upptog den såsom skiljd art och då endast för södra Europa, ehuru med tillägget «simillimum A. pratensi».

Det torde väl ock hända, att just den af Linné gifna fingervisningen gjort äfven A. pratensis allmännare spridd, än på Linnés tid var händelsen.

A. 53 repens. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

A. culmo infracto. Lin. It. Oel. p. 115 och Fl. Suec. ed. I; A. aristis gluma longioribus. Lin. Fl. Lapp. sp. 37; A. culmo infracto, aristis gluma longioribus. Roy. lugd. p. 54 enl. Lin. Spec. pl. ed. I.

A. 53 infractus. Lin. Pan Suec. p. 238.

A. geniculatus. Lin. Spec. pl. ed. I p. 60 och ed. II p. 89; Gramen aquaticum *geniculatum* spicatum Bauh. Pin. p. 3 enl. Lin. Fl. Lapp., Fl. Suec. och Spec. pl.

Panicum *Tournef.:* Inst. T. I p. 515 och T. III tab. 298.

Det synes mig oförklarligt, hvarföre ej Linné i Gen. pl. ed. I n. 47 och ed. VI n. 76 eller någonstädes i Phil. Bot. erkänner, att redan Tournefort framställde detta slägte. Ej kan det förklaras deraf, att Linné ej gillade Tourneforts begränsning af slägtet; och då Tournef. Inst. i de flesta af Linnés andra systematiska arbeten åberopas vid detta slägtes arter, torde såsom en förklaringsgrund, den må nu gälla, hvad

den kan, kunna tänkas, att Linné ej ansåg nödigt i Gen. pl. anföra Tournef. Inst., såvida ej deri förekom någon afbildning till genuskarakterernes bestyrkande. En sådan finnes nu väl ock öfver Gen. Panicum i Tournef. Inst. T. III tab. 298, men i T. I p. 515 af ed. III är hänvisning till denna figur af Tournef. sjelf uteglömd. Begagnade Linné endast denna edition af Tournef. Inst.? I ed. II T. I likaledes p. 515 är nemligen T. III tab. 298 omförmäld.

Man skulle visserligen kunna göra den skenbart sanna invändningen, att, då Linné ansåg Tournef. Genus Gramen såsom fullkomligt conventionelt, han ej heller ville tillägga Tournefort mycken auctoritet med afseende på öfriga slägten bland Gramineæ. Men hvarföre hänvisar Linné då i Gen. pl. till Tournefort vid Genera Avena, Triticum, Hordeum och Milium, men ej vid Secale, Panicum och Arundo, och hvarföre uppräknas väl Arundo och Secale i Phil. Bot. p. 141 och 149 bland «Genera Tournefortiana»; Panicum åter p. 156 bland «Genera nostra»?

Då jag icke kunnat finna någon annan förklaring än den nyss gifna (hvilken i vidsträcktare mon skulle kunna tillämpas på Gen. Arundo, enär hos Tournefort dels ingen fig. deröfver finnes och dels Tournef. i Inst. T. I p. 526 säger sig icke hålla synnerligen på detta slägtes skiljande från Gramen, men ej så med afseende på Genus Secale, hvaraf en afbildning i T. III tab. 294 äfven anföres i T. I p. 513 af Tournef. Inst. ed. III); och då jag måste medgifva, att förklaringen med afseende på Panicum synes långsökt, får jag nöja mig med att påpeka detta förhållande till framtida granskning och bättre utredning, så framt ej en sådan, hvarom jag icke kunnat förskaffa mig kunskap, redan lyckats. Jfr vidare anm. under Gen. Cynosurus här nedan.

Panicum 54 Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.: «Wäxter först i sverige anmärkte.» «Smolandske.»

Den återfinnes väl ej å den för Resan uppgifna p. 316, men då just der uppräknas «örter som wäxte wildt wid Stenbrohult» och då den i Vet.-Ac. Handl. 1741 p. 183 omnämnda Panicum, så väl hvad växtplats beträffar, «Stenbrohults kyrka i Smoland bland säden brede wid wägarne», öfverensstämmer med Ind. It. Oel. et Gotl., som, hvad synonymiken angår, otvetydigt syftar på Fl. Suec. ed. I sp. 54, må väl äfven den här försvara sin plats.

P. spiculis spicatis scabritie *adhærentibus* Lin. Hort. Cliff. p. 27, under Panicum åberopad i Act. stockh. 1741 p. 183 och Fl. Suec. ed. I sp. 54 men under Cynosurus paniceus i Spec. pl. ed. I p. 73 och Fl. Suec. ed. II sp. 90.

«När Fröen äro mogna hänga de vid Kläderna på dem som röra Gräset därmed.» Lin. Vet.-Acad. Hand. 1741.

54 Panicum adhærens. Lin. Pan Suecus p. 238.

I sina äldre arbeten synes Linné med afseende på synonymiken för detta slägtes arter (så mycket underligare, att han ej i Gen. pl. anför samma källa för slägtet) hafva följt Tournef. Inst. T. I p. 515, der likväl tvenne, att dömma efter C. Bauh. Pin. p. 8, af de gamle väl skiljda, arter sammanföras. På grund deraf måste ock Linnés Gen. Panicum spec. 2 i Hort. Cliff. p. 27, Panicum Fl. Suec. ed. I sp. 54 samt Cynosurus paniceus Spec. pl. ed. I p. 73 och Fl. Suec. ed. II sp. 90 betraktas såsom en collectiv benämning för P. verticillatum och P. viride Lin. Spec. pl. ed. II p. 82 och 83. Scheuchzer synes hafva i sin Hist. Agrostographiæ (Tiguri 1719) beaktat denna artskilnad före Linné och i Spec. pl. ed. II upptager Linné ej heller några andra synonymer än dem från J. Bauh. Hist., C. Bauh. Pin. och Scheuch. gram., vid hvilket sistnämnda syn. står 67 i Spec. pl. ed. II, men 47 i Hort. Cliff., Fl. Suec. ed. I och II samt Spec. pl. ed. I.

Panicum adhærens (Fl. 54) Lin. It. Scan. p. 312, hvilken af Linné sjelf i Fl. Suec. ed. II hänföres till sp. 87 Dactylis glomerata och af Wahlenberg i hans Fl. Suec. ed. II till sp. 65 Panicum Crus Galli, måste, utom det att Linnés egna ord «Fl. 54» å p. 312 i It. Scan. samt «Panicum (54) Hundhirs» i Ind. It. Scan. visa till Lin. Fl. Suec. ed. I sp. 54, om man med hvarandra jemför dessa uppgifter i It. Scan. och dem uti Vet.-Acad. Handl. 1741, It. Oel., It. W-goth. p. 141, Pan Suec., och Fl. Suec. ed. II sp. 55 och 90, anses vara den i Spec. pl. ed. I p. 73 och Fl. Suec. ed. II sp. 90 collectiva Cynosurus paniceus och möjligen just Panicum viride Lin. Spec. pl. ed. II p. 83.

Setaria viridis. Palisot de Beauvois. Agrostogr. (Paris 1812) p. 51 enl. Koch. Syn. Fl. Germ. et Helv. ed. II p. 893.

Synonymiken äfven för öfriga arter af slägtet Panicum, med den omfattning Linné gaf detsamma i Spec. pl. ed. II, och särskildt för P. Crus Galli kräfver en noggrann granskning, men då denna art ej omförmäles i denna, men väl i It. W-goth., måste jag lemna ämnet, huru frestande det än är, att göra en sådan afvikelse från det, måhända ändock för litet begränsade, närmast föresatta målet i min afhandling.

Milium *Tournef.:* Inst. T. I p. 514; T. III tab. 298 enl. Lin. Gen. pl. ed. I n. 48 och ed. VI n. 79. I Lin. Phil. Bot. p. 156 upptages det dock bland «Genera nostra».

M. 55 odoratum. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

M. *floribus* dispersis. Lin. It. Oel. p. 65 och Fl. Suec. ed. I sp. 55.

M. glumis diphyllis. Lin. Fl. Lapp. sp. 35 och Hort. Cliff. p. 27.

M. 55 svaveolens. Lin. Pan. Suec. p. 239.

M. effusum, floribus (ej foliis ss. i Spec. pl. ed. I) dispersis. Lin. Spec. pl. ed. I p. 61 och ed. II p. 90, i motsats mot M. confertum, floribus confertis. Roy. lugdb. 57 enl. Lin. Spec. pl.

Melica *Lin.:* Gen. pl. ed. I n. 837 (enl. Index), ed. VI n. 82, Crit. Bot. p. 122 och Phil. Bot. p. 156 och 174.

M. 56 ciliata Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suec. p. 239.

M. petalis exterioribus *ciliatis*. Lin. It. Oel. p. 157 (ej 159 ss. i Ind. It. Oel. et Gotl. uppgifves), It. Gotl. p. 297 och Fl. Suec. ed. I sp. *56* samt Act. stockh. 1741 p. 183.

M. ciliata. Lin. Spec. pl. ed. I p. 66 och ed. II p. 97.

M. 57 nutans. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suec. p. 239.

Melica *1*. Lin. It. Oel. p. 127 och 130 skulle efter Linnés ofta uti denna Resa brukade sätt att hänvisa till Fl. Suec. ed. I, såsom lätt kan ses af p. 39 och 40, betyda: Genus Melica species I, eller M. ciliata, men häremot strider Ind. It. Oel.

M. nutans, petalis imberbibus, panicula *nutante* simplici. Lin. Spec. pl. ed. I p. 66 och ed. II p. 98.

«Melica varierade panicula ramosa.» Lin. It. Oel. p. 115. Till denna pagina hänvisar visserligen Linné uti Ind. It. Oel. et Gotl., men under M. nutans och ehuru han sedermera sjelf uti Spec. pl., såsom nyss är nämndt, definierar densamma med «panicula simplici», omnämnes ej vidare ens såsom var. den på Öland funna formen; dock är det af Wahlenberg och Andersson anmärkt, att Linné med dessa ord hänsyftar på den sedermera af Retzius uti Observationes Botanicæ (Lips. 1779) T. I p. 10 såsom egen art framställda M. uniflora.

Vid närmare aktgifvande på de uti Fl. Suec. ed. I sp. 57 först upptagna och derifrån uti Spec. pl. ed. I och II samt Fl. Suec. ed. II sp. 76 afskrifna, från C. Bauh. Pin. hemtade ej mindre än 3:ne synonymerne för M. nutans, kommer man lätt

nog till det antagandet, att under «Gramen avenaceum, locustis rarioribus. C. Bauh. Pin. p. 10» döljes just denna Ölandsform eller Melica uniflora Retz. Och ett sådant antagande vinner än ytterligare stöd vid anställd jemförelse mellan C. Bauhini Pinax och Flora Danica. Under «Gramen avenaceum locustis rarioribus» upptager Bauhinus såsom synonym: «Gramen avenaceum rariore grano Danicum. Lob. ad. par. 2» (enligt Index Nominum et Authorum i Bauh. Pin. = Matth de Lobel. Adversariorum pars altera. Londini 1605) och tillägger: «a quo accepimus».

Enligt sammanstämmande omdöme af Drejer i Fl. Excurs. Hafniensis (Hafniæ 1838) sp. 96, J. Langes Handbog ed. II p. 67, Anderssons Gramineæ p. 84 och Hartm. Sk. Fl. ed. X p. 270 framställes i Flora Danica tab. 1144 Melica uniflora; och då icke, såsom vid Bromus secalinus, genom någon sednare figurs utarbetande med tillhörande text någon protest blifvit inlagd mot den förstas naturtrogenhet, torde väl denna så till figur som text få anses obestridd. Och till just denna tab. 1144 af Flora Danica lemnar Martin Vahl följande beskrifning och synonymik:

«*Gramen avenaceum, rariore grano*, nemorense *Danicum.* Bauh. hist. plant. 2 p. 434.

Melica Lobelii: panicula ramosa, foliorum vagina acuminata oppositifolia, radice repente. Villars. Flor. delphin. 2 p. 89 och Allion. Auctar. p. 44.

Melica uniflora: panicula rara, calycibus bifloris: flosculo altero hermaphrodito: altero sterili. Retz. prodr. fl. Scand. ed. II p. 21.

Vulgaris in sylvis Daniæ.»

Då jag icke egt tillgång till dessa af Vahl åberopade arbeten, utgör för mig hans auctoritet en fullt tillräcklig borgen för citaternas tillförlitlighet, och af dem måste följa, att redan de Lobel samt Joh. och Casp. Bauhinus urskiljt denna art

från M. nutans, under hvilken den dock af Linné ej ens såsom varietet upptages i något af hans efter Iter Oelandicum utgifna arbeten.

Slägtet Melica synes i Linnés skrifter vara följdt af en särdeles otur, enär, utom de redan för «Öländska och Gotländska Resan» anmärkta, tryckfel förekomma såväl uti «Wästgöta» och «Skånska» Resorna som uti Fl. Suec. ed. II. Genom rättelserna äro väl dessa uti Wästgöta och Skånska Resorna utplånade, men då Linné uti Fl. Suec. ed. II det oaktadt under sp. 77 M. ciliata citerar It. Scan. p. 117 (skriffel för p. 107), torde detta kunna förklaras, om man sammanställer dermed uppgifterna uti Fl. Suec. ed. I och II för M. nutans «Suecis Berg-slok» och för M. ciliata «Suecis Grus-slok», då Linné vid nedskrifvandet af citatet från It. Scan. troligen ej gaf akt på den gjorda rättelsen, utan måhända mer fäste sig dervid, att Forssakar vid «Hvitsköfle» och i närheten af «Sandfälten» vore en lämplig växtplats för «Grus-sloken». (Af Prof. Fries' Fl. Scan. framgår ock, att vid Forssakar endast M. nutans finnes.)

I Fl. Suec. ed. II hänvisas ock vid båda arterne till Ölands-Resan p. 157, men uti Ind. It. Oel. et Gotl. upptages från p. 157 endast M. ciliata och M. nutans återfinnes ej heller å nämnda pagina.

Melica cærulea Lin. Mant. altera p. 325. Jfr Aira violacea här nedan.

Agrostis *Lin.:* Crit. Bot. p. 101, 108 och 119, Gen. pl. ed. I n. 54, ed. VI n. 80, Phil. Bot. p. 155; «vide Scheuch. 3: 11, 9.» enl. Gen. pl. ed. I.

A. 58. venti Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

A. spica venti. Lin. It. Gotl. p. 238 (ej 239), Pan. Suec. p. 239, Spec. pl. ed. I p. 61 och ed. II p. 91.

Apera. Adanson. Familles des Plantes. Paris 1763.

Apera Spica venti. Palisot de Beav. agr. p. 31 enl. Koch. Syn. Fl. Germ. et Helv. ed. II p. 904.

Jfr anm. under Aira arvensis l. cæspitosa.

Aira *Lin.*: Crit. Bot. p. 101, 109 och 119, Gen. pl. ed. I n. 838 (enl. Index), ed. VI n. 81 och Phil. Bot. p. 155.

A. 63. arvensis. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

A. 1. Tåtel (tryckfel Låtel) Lin. It. Oel. p. 130; öfriga i Ind. It. Oel. et Gotl. upptagna hänvisningar till pag. i Resan höra ej hit, utan till A. 67 hirsuta.

A. 63. dalekarlica. Lin. Pan Suec. p. 239; «*Dalekarlis. Tåtel.*» enl. Lin. Fl. Suec. ed. I och II.

A. cespitosa. Lin. Spec. pl. ed. I p. 64; A. *cæspitosa* Spec. pl. ed. II p. 96; «Denna wäxer inemot et par alnar hög, tofwar sig vid roten ganska mycket, hwaraf ängen är knotrig efter bergningen.» Joh. Moræus Vet.-Acad. Handl. 1742 p. 30 och 31 (ej p. 20 såsom uppgifves i Lin. Fl. Suec. sp. 70 anm.); «prata nodosa et inæqualia caussat.» Lin. Fl. Suec. ed. II sp. 70.

Då Linné för sin beskrifning uti Fl. Suec. ed. I sp. 63 lägger svärfadrens ofvannämnda i «Act. stockh. p. 30» införda afhandling i viss mon till grund, men denne åter på anförda stället uppgifver Linné såsom auctor till artdiagnosen, torde väl äfven de der citerade synonymerne böra tillskrifvas Linné. Dessa äro: «Gramen segetum panicula arundinacea. Bauh. Pin. 3. Scheuchz. Agrost. 244.»

Såsom en sednare rättelse af Linné skulle jag vilja antaga det, att han uti Fl. Suec. ed. I under sp. 63 eller Aira cæspitosa uppgifver såsom synonymer: «Gramen segetum altissimum panicula sparsa. Hall. helv. 229 n. *8.* Scheuchz. hist. 244», hvilka hänvisningar dock göras äfven under sp. 58 eller Apera spica venti, ehuru med den förändring, att vid detta sednare species anföras Hall. helv. 229 n. *9* och Scheuchz. hist. *1*44 (ordställningen är för

öfrigt lika vid båda) samt derjemte «Gramen capillatum. Bauh. hist. *2.* p. 462. Cels. ups. 15».

Vända vi oss nu till Linnés Spec. pl. och Fl. Suec. ed. II, återfinnas förenämnda synonymer från Fl. Suec. ed. I sp. 58 äfven här under Agrostis spica venti, ehuru med vissa förändringar; vid «Gramen segetum altissimum, panicula sparsa.» uteslutes Hall. Fl. Helv., men uti Spec. pl. ed. I och II tillägges C. B. eller Casp. Bauhini Pinax, och vid «Gramen capillatum» omnämnes ej Celsii Catalogus plant. circa Upsaliam nascentium (Upsal. 1732. Act. Lit. et Scient. Sueciæ insertus) och i Spec. pl. ed. I och II förändras hänvisningen till Joh. Bauh. Hist från T. 2 till T. 3. — Under Aira cæspitosa åter anföres först de från Moræi uppsats återupptagne synonymerne, med tillägg vid «Gramen segetum, panicula arundinacea» af Bauh. theatr. 35, vidare upptages uti Spec. pl. ed. I och II såsom syn. Lin. Fl. Lapp. sp. 50, hvilket uti Fl. Suec. ed. I och II bestämmes till var. *β* och slutligen tillkomma uti Spec. pl. ed. II trenne ytterligare hänvisningar, nemligen: «Gramen pratense paniculatum» (altissimum enl. Tournef.), «locustis parvis splendentibus non aristatis. T.» (Tournef. Inst. T. I p. 524, med afseende på hvilket syn. torde få hänvisas till Genus Bromus härnedan). «Vaill. paris. 26» och «Gramen agrorum, latiore arundinacea comosa panicula. Mor. hist. 3. s. 8. t. 5. f. 17.»

Då jag icke haft tillfälle begagna J. Scheuchzers klassiska arbete «Historia Agrostographiæ. Tiguri 1719», har jag gått miste om deri kanske lemnade förklaringar äfven i detta fall. Casp. Bauhini ej mindre epokgörande Pinax Theatri Botanici. Basileæ 1671 torde dock utgöra en af de grundvalar, hvarpå Scheuchzer byggde sitt verk. Just ur denna källa och med anledning af det i Spec. pl. ed. II p. 96 under Aira cæspitosa hemtade synonymet från Tourneforts Institutiones rei herbariæ

skulle jag vilja hemta stöd för mitt ofvannämnda påstående, att citatet «Gramen segetum altissimum, panicula sparsa» under sp. 63 uti Fl. Suec. ed. I skall med beräkning af Linné utgöra en rättelse af synonymet «Gramen segetum panicula arundinacea. Bauh. Pin. 3» uti Vet.-Acad. Handl. 1742 pag. 31.

Att Linné lade Tourneforts uppfattning af artbegreppet på samma gång som af den äldre synonymiken till grund för anförandet af synonymerne synnerligast i sina äldre arbeten, torde ej kräfva bevis, likasom att det af många ställen i hans sednare skrifter framgår, att han i tvistiga fall använde «Alexanders svärdet», ehuru det ock ligger nära till hands, att han härvid stundom gick väl hårdhändt till väga. Det nu i fråga varande fallet lämpar sig ganska väl till belysande af nämnda förhållande.

Af de tillägg, hvilka uti Tournef. Inst. T. I p. 524 förekomma under «Gramen capillatum paniculis viridantibus. J. B. 2. 462.» och under «Gramen segetum panicula arundinacea. C. B. Pin. 3.», sluter jag mig till, att just dessa gifvit egentliga anledningen till sammanblandningen uti Lin. Fl. Suec. ed. I sp. 58 och 63 samt den sednare förvexlingen af dessa synonymer.

Såsom ett stöd för min åsigt skulle jag ock vilja påpeka Linnés egen anmärkning uti Fl. Lapp. under sp. 50, hvilken påminner om J. Bauhini, såsom Tournefort helt säkert riktigt kallar dem, varieter af «Gramen capillatum». Längre norrut än till Ångermanland har mig veterligen ej Apera spica venti (L.) blifvit anmärkt, hvaremot Aira cæspitosa L. med Wahlenbergs auctoritet uti hans Fl. Lapp. sp. 54 kan anses såsom ett af Lapplands vanligaste gräs «per universam Lapponiam sylvaticam et subalpinam ubique frequentissime.». Sanningen kräfver, att jag erkänner bevisningen i

denna del vara indirect. Den sammanblandning af dessa båda arter, hvilken insmög sig i Moræi afhandling och hvilken Linné ville rätta i Fl. Suec. ed. I, men hvaruti han ej lyckades, då synonymet för sp. 63 från Bauh. Pin. anfördes äfven för sp. 58, blef ej häfd, fastän namnet Agrostis spica venti alltid skall bära vittne om, att Linné vid tidpunkten för utarbetandet af Fl. Suec. ed. I och It. Oel. klart uppfattade «Gramen segetum panicula arundinacea» Bauh. Pin. p. 3 och «Agrorum venti spica» Lob. Icon., äfven i Bauhini Pin. anförd, såsom samma art. När han sedan i Spec. pl. återkom till dessa slägten, förledde honom, vid valet antingen «Gramen segetum altissimum, panicula sparsa» skulle föras till Agrostis spica venti eller Aira cæspitosa, Moræi afhandling att välja den förra; härtill bidrog väl ock Lin. Fl. Lapp. sp. 50, jemfördt med anmärkningen «Variat panicula flavescente et spadicea» under Gramen segetum panicula arundinacea» i Bauh. Pin. p. 3. — Nu är emedlertid bevisligt, att vippans färg varierar hos båda. Jfr Anderssons Gramineæ p. 78 och 100.

I Fl. Suec. ed. II vidtogs vid dessa former, som sagdt är, ingen annan förändring än att Fl. Lapp. sp. 50 ansågs ss. var. β till Aira cæspitosa likasom förut i Fl. Suec. ed. I.

Spec. pl. ed. II liknar i allo Spec. pl. ed. I vid behandlingen af dessa båda, ty de tillaggda nya synonymerne från Tournefort, Vaillant och Morison lemna ingen upplysning. Tournefort synes i Inst. T. I p. 524 ej sjelf vara på det klara med *denna* forms förhållande till de i Casp. Bauh. Pin. beskrifna, hvarom jag får tillfälle vidare yttra mig vid «Bromus major». Vaillant var väl antagligtvis en afskrifvare i detta fall af Tournef., kanske dock trognare än Morison af Lobelius.

För att lätta öfversigten af min enkla åsigt, torde det tillåtas mig att, med uteslutande af de

från Tournef. och Vaill. i Spec. pl. ed. II anförda synonymerne, hvilka jag ej förstår, hvart de böra föras, söka återgifva Linnés uppfattning af dessa båda arter, då han utarbetade It. Oel. Artdiagnoserne hemtas dock från Spec. pl. ed. II och för belysande af synonymerne från C. Bauh. Pin. anföras äfven de källor, hvilka af denne författare åberopas och varit mig tillgänglige.

Agrostis spica venti, petalo exteriore exserente aristam rectam strictam longissimam. Roy. lugdb. p. 59; Lin. Fl. Suec. ed. I sp. 58, Spec. pl. ed. I p. 61, Fl. Suec. ed. II sp. 62, och Spec. pl. ed. II p. 91.

Gramen pratense. 3. Dodon. Pempt. p. 561.

Agrorum venti spica et Gramen agrorum latiore arundinacea, comosa panicula. Lobel. Icon. p. 3 fig. 1.

Gramen segetum, panicula arundinacea. C. Bauh. Pin. p. 3 och Tournef. Inst. T. 1 p. 524.

Gramen agrorum latiore arundinacea comosa panicula. Moris. Hist. 3. s. 8. t. 5. fig. 17.

Aira cæspitosa, foliis planis, panicula patente, petalis basi villosis aristatisque: arista recta brevi. Lin. Fl. Suec. ed. I sp. 63, Spec. pl. ed. I p. 64, Fl. Suec. ed. II sp. 70 och Spec. pl. ed. II p. 96.

Aira panicula patentissima, flosculis subaristatis subsessilibus basi villosis. «Linnæi». Moræus. Vet.-Acad. Handl. 1742 p. 30.

Aira panicula longissima tenui. Lin. Fl. Lapp. sp. 50.

Segetum Gramen, panicula *speciosa* (ej sparsa ss. i Tournef. Inst. T. I p. 524 uppgifves) latiore. Lobelii Icones Stirpium p. 2 f. 2.

Gramen segetum altissimum, panicula sparsa. C. Bauh. Pin. p. 3 (Tournef. Inst. T. I p. 524), Hall. Helv. p. 229, Scheuchz. Hist. agrost. p. *1*44 (eller *2*44?).

Jag har här ofvan icke upptagit «Gramen capillatum. Bauh. hist. *2* p. 462» eller det synonym, hvilket Linné redan i Fl. Suec. ed. I hänför till sp. 58 och hvilket sedan återfinnes äfven i hans sednare arbeten vid Agrostis spica venti; och detta af det enkla skälet, att Tournefort i Inst. T. I p. 524 under «Gramen capillatum paniculis rubentibus J. B. *2*. 462» anför «Gramen segetum altissimum panicula sparsa. C. B. Pin. 3» och Segetum «Gramen panicula sparsa (bör vara speciosa) latiore. Lob. Icon. 2» samt att han under «Gramen segetum panicula arundinacea. C. B. Pin. 3» hänvisar till «Gramen agrorum Lobelii. J. B. 2. 461»; men att just denna «Gramen agrorum Lobelii J. B.» skulle kunna vara någon annan än «Agrorum venti spica et Gramen latiore arundinacea, comosa panicula. Lob. Icon. p. 3», deremot strida väl Joh. Bauhini egna ord, och då C. Bauh. i Pin. p. 3 anför Agrorum venti spica. Lob. ico. under «Gramen segetum panicula arundinacea», synes Tournefort med rätta hafva sammanställt dessa trenne auctorers yttranden såsom synonyma. Är min förut gjorda deduction riktig, att «Gramen segetum panicula arundinacea. C. Bauh. Pin. 3» bör under Agrostis spica venti byta plats med «Gramen segetum altissimum panicula sparsa. C. Bauh. Pin. p. 3», så drifves jag till det antagandet, att, om «Gramen capillatum J. B.» är skiljd från «Gramen agrorum Lobelii. J. B.» och att, om icke båda helst böra uteslutas, den förra med mera sannolikhet bör föras till Aira cæspitosa L. än till Apera spica venti (L.).

Då Casp. Bauhinus sjelf citerar Lobelii båda olika figurer, utgöra dessa naturligtvis vittnen på Bauhini uppfattning af dessa båda arter och af dem måste man med ledning af Tourneforts Institutiones komma till den åsigt, jag försökt framställa.

Just denna Lobelii benämning Agrorum venti spica torde väl hafva bestämt Linné att kalla den

art, som de båda haft i syfte, Agrostis spica venti, ty i annat fall hade han väl för att undvika den tvetydighet och sammanblandning i synonymiken, hvilka han här annars kunnat förutsäga, valt annat namn.

Någon upplysning erhålles ej härom i Flora Danica, hvilken lemnar en afbildning af Aira å tab. 240 och af Agrostis å tab. 853 samt i synonymiken följer Linnés uppfattning af C. Bauh. Pin. i Spec. pl. ed. II.

Aira 64 crispa Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

«Suecis Krus-Tåtel» Lin. Fl. Suec., It. W-goth. p. 249 och Ind. It. W-goth.

A. 2 Alpina. Lin. It. Oel. p. 130 = A. foliis setaceis, culmis subnudis, panicula divaricata, pedunculis *flexuosis*. Lin. Fl. Suec. ed. I gen. Aira sp. 2.

A. flexuosa. Lin. Pan Suec. p. 239 och Spec. pl. ed. I p. 65 samt ed. II p. 96.

Synonymet «Gramen nemorosum paniculis albis, capillaceo folio. C. Bauh. Pin. p. 7», hvilket uti Lin. Fl. Lapp. förekommer under sp. 17 eller Schoenus albus Lin. Spec. pl. och under sp. 48 eller Aira flexuosa Lin., bör naturligtvis på förra stället uteslutas.

A. 67 hirsuta. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

A. foliis pubescentibus, panicula contracta, flosculo hermaphrodito mutico, masculo, arista uncinata, calice breviore eller det härliga gräset Gramen *lanatum* Dalechampi. Lin. It. Oel. p. 122 och Fl. Suec. ed. I sp. 67; Aira, quæ gramen *lanatum* Dalech. Lin. It. Oel. p. 137 och It. Gotl. p. 233 och 247.

A. flosculis masculis aristatis, fæmineis muticis. Act. stockh. 1741 p. 183.

A. 67. lanata. Lin. Pan Suecus p. 239 och It. Scan. p. 153 och 225.

Holcus Lin. Gen. pl. ed. I n. 883, ed. VI n. 1146 och

Phil. Bot. p. 154, 185 och 279; Sorgum Mich. enl. Lin. Gen. pl. och Sorghum Mich. enl. Phil. Bot.
H. lanatus Lin. Spec. pl. ed. I p. 1048, Fl. Suec. ed. II sp. 917 och Spec. pl. ed. II p. 1485.

Uti Lin. Gen. pl. ed. VI torde vid n. 1146 Gen. Holcus böra tilläggas Aira Lin. pr. p., ty det ser ut som Linné vid utarbetandet af denna edition haft nästan samma uppfattning af genusskilnaden mellan Aira och Holcus som uti ed. I och II af samma arbete.

Men då han, på grund af anmärkningen i Gen. pl. ed. II (Lugd. Bat. 1742) under n. 68 Aira, till detta slägte ännu i Fl. Suec. ed. I, ja uti Pan Suecus och It. Scan. p. 153 och 225 till och med under namn af Aira *lanata* hänför samma växt, som i Spec. pl. och Fl. Suec. ed. II kallas Holcus lanatus, väntar man att uti Gen. pl. ed. VI om denna omflyttning erhålla någon annan upplysning än den slutsats, man får draga af blotta utlemnandet utaf den från ed. II nyss omnämnda anmärkningen.

Att man icke kan komma fullt på det klara med tidpunkten för Linnés åtskiljande af vissa slägten och hans sednare öfverförande af arter från ett till ett annat af redan beskrifna slägten genom blotta jemförelsen mellan de olika upplagorne af hans Genera och Species plant. samt Fl. Suec., derpå torde för att nämna några exempel en sådan jemförelse af Aira med Holcus och Poa, af Cynosurus med Panicum, Dactylis och Poa, af Poa med Dactylis och Festuca samt af Secale med Elymus lemna bevis.

Jag måste beklaga, att i det exemplar af Lin. Gen. pl. ed. I, hvilket stått till mitt förfogande, några blad blifvit genom vårdslöshet af någon föregående egare vid inbindningen utbytta mot andra ur ed. II, och att bland dessa just befinner sig det, hvarpå enl. Hort. Cliff. p. 27, jemförd med Index Gen. pl. ed. I, genusbeskrifningen på Aira af Linné

troligen för första gången gifves. Denna beskrifning skall enl. de uppgifna källorna förekomma uti Appendix till Gen. pl. ed. I under n. 838.

«Editio II aucta et emendata Lugd. Bat. 1742» n. 68 Aira hänvisar till «Fl. Lapp. § 47» eller A. spicata Spec. pl. ed. I p. 64 (ej p. 63, der visserligen ock en A. spicata genom skriffel för A. indica Sp. pl. ed. II p. 94 förekommer). Då denna edition af Gen. pl. synes ligga till grund för Fl. Suec. ed. I, väntar man, att hänvisningen skulle hafva gjorts till «Fl. Lapp. §§ 47—50, 53, 54», så mycket mer som §§ 53 och 54 i Fl. Lapp. föras till gen. Poa, men i Fl. Suec. ed. I sp. 70 och 71 öfverflyttas till gen. Aira. Först sednare eller under tiden mellan utgifvandet af Fl. Suec. ed. I och Spec. pl. ed. I (1745—1753) ändrade Linné ånyo åsigt om dessa växter. Den förra hänföres nemligen här för första gången, så vidt jag har mig bekant, jemte Fl. Suec. ed. I sp. 67, till det redan i Gen. pl. ed. I n. 883 beskrifna genus Holcus, ehuru slägtkaraktererna för Poa och Holcus äro nästan oförändradt desamma i Gen. pl. ed. I, II och VI samt för Aira i ed. II och VI.

A. 71 violacea. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

Aira, quæ gramen pratense spica lavendulæ. Lin. It. Gotl. p. 241 och Merret. Pin. (Londini 1667) p. 5 enl. Lin. Fl. Suec. ed. I sp. 71 och ed. II sp. 67.

71 A. spica lavendulæ. Lin. Pan Suec. p. 239.

A. coerulea. Lin. It. Scan. p. 68, 293 (ej 294), 318 och 331 samt Spec. pl. ed. I p. 63 och ed. II p. 95; «Blå-Tåtel» Lin. Fl. Suec. ed. I och II, It. Scan. p. 318 och Ind. It. Scan.; jfr anm. i Fl. Suec. och Lapp. under denna art.

Både uti Fl. Suec. ed. I och II samt Spec. pl. ed. I och II citeras Lin. Fl. Lapp. sp. 29, hvilket bör vara sp. 54.

Melica coerulea Lin. Mantissa altera p. 325.

Molinia. Schrank. Baierische Flora (München 1789) T. I. p. 334 enl. Koch Syn. Fl. Germ. et Helv. ed. II p. 933.

M. caerulea. Moench. Methodus (Marburg 1794) p. 183 enl. Dreyer Flora Hafn. och Koch. Syn. Fl. Germ. et Helv. ed. II samt Hartman Skand. Fl.

Enodium. Gaudin Agrost. Helv. (Parisiis 1810 enl. Bischoff Lehrbuch der Botanik) T. I p. 145 enl. Fries' Sum. Veg. Scand. och Langes Haandbog.

Poa *Lin.:* Gen. pl. ed. I n. 55, ed. VI n. 83, Crit. Bot. p. 105 och 122 samt Phil. Bot. p. 156; «vide Scheuch. 4: 17». enl. Lin. Gen. pl. ed. I och II.

«*Poa panicula diffusa, spiculis sex floris linearibus. Fl. Suec. 73*». *Lin. It. Smol. p. 321;* Act. stockh. 1741 p. 185 enl. Lin. Fl. Suec. ed. I; It. W-goth. p. 44.

«Kassewia», Poa maxima (Flor. 73) Lin. It. W-goth. p. 48 och 160.

73 Poa gigantea. Lin. Pan Suecus p. 239 och It. Scan. p. 180, 246, 333 och 398; «Jättegroe» Lin. Ind. It. W-goth.

P. aquatica. Lin. Spec. pl. ed. I p. 67 och ed. II p. 98.

Gramen palustre paniculatum altissimum. Bauh. Pin. p. 3 (ej 2), Theatr. 38 och Scheuch. Hist. p. 191 enl. Lin. Hort. Cliff. p. 496 (ej 494), Fl. Suec. ed. I och II samt Spec. pl. ed. I och II.

Gramen *aquaticum* paniculatum latifolium. Bauh. Pin. p. 3 enl. Lin. Fl. Suec. ed. I och II samt Spec. pl. ed. II; Moris. Hist. 3 p. 201 s. 8 t. 6 f. 25 enl. Lin. Fl. Suec. ed. I och II samt Spec. pl. ed. I och II.

Detta sednare synonym har i Lin. Spec. pl. ed. I blifvit anfördt p. 55 under Phalaris arundinacea med hänvisning till Bauh. Pin. p. *6* (borde vara p. 3 såsom i Spec. pl. ed. II) samt å p. 67, såsom nyss sagts, med citerande af Morison under Poa aquatica. I Spec. pl. ed. II upptages detta synonym

från Bauh. Pin. å p. 80 för Phalaris arundinacea samt från såväl Bauh. som Moris. å p. 98 för P. aquatica. För Phalaris arundinacea anföres ock i båda editionerne ett annat syn. från Moris. hist.

C. Bauhinus åberopar sjelf under Gramen aquaticum paniculatum latifolium Pin. p. 3 utom tvenne andra synonymer äfven «Gramen majus aquaticum Lob. ico.» och «Gramen harundin. paniculatum Tab.» (eller Tabernæmontani icon. 211 enl. Tournef. Inst. p. 523 och O. F. Müller. Fl. Dan. Fasc. XVI p. 5 tab. 920).

Med stöd af Lob. Icon. Stirpium p. 4 f. 1, men ännu mer af Fl. Danica tab. 920 är jag böjd att enl. Lin. Fl. ed. I och II utesluta detta synonym från Phalaris arundinacea.

Glyceria. R. Brown. Prodr. Floræ Novæ Holland. (Londini 1810 enl. Bischoff.)

G. aquatica. Wahlberg Fl. Gothob. p. 18 enl. Wahlenberg Fl. Suec. ed. II sp. 117, men Whl*n*b. enl. Fries Sum. Veg. Scand. p. 77.

G. spectabilis. Mertens et Koch. Deutschlands Flora (Frankf. am M. 1823) T. I p. 586 enl. Synopsis Floræ Germ. et Helv., auctore Koch, ed. II p. 932.

Denna art likasom de tvenne följande af slägtet finnas ej omnämnda uti Linnés Ind. It. Oel. et Gotl., med undantag deraf att under rubriken: «Wäxter 116 forst i sverige anmärkte» Poa 73 eller P. aquatica Lin. anföres bland «Smolandske» och Poa 74 eller P. compressa Lin. bland «Ölandske»; under denna Resa uppgifves dock den sednare endast för «Stenkyrka» It. Gotl. p. 178, hvilken pag. ock sedermera af Linné sjelf åberopas i Fl. Suec. ed. II sp. 84 samt Spec. pl. ed. I och II.

Poa panicula secunda coarctata, culmo obliquo compresso. Lin. It. Gotl. p. 178, Fl. Suec. ed. I sp. 74 och Vet.-Acad. Handl. 1741 p. 184.

74 P. compressa repens. Lin. Pan Suec. p. 239.

Poa compressa. Lin. Spec. pl. ed. I p. 69 och ed. II p. 101.

Poa 4 Lin. It. Oel. p. 39 (Poa spec. 4 eller Lin. Fl. Suec. ed. I species 76, hvilket uti Fl. Suec. ed. II samt Spec. pl. ed. I och II citeras under P. pratensis).

76 P. vulgaris magna. Lin. Pan Suecus. p. 239.

P. pratensis Lin. Spec. pl. ed. I p. 67 och ed. II p. 99; Gramen *pratense* paniculatum majus. Bauh. Theatr. p. 28, Scheuch. Hist. p. 177 och Cels. ups. p. 16 enl. Lin. Fl. Suec. ed. I och II; «Habitat in Europæ *pratis* fertilissimis». Spec. pl. ed. I och II; «*ubique in pratis* fertilissimis». Fl. Suec. ed. II sp. 82.

Poa spiculis ouatis compressis muticis. Lin. Fl. Lapp. sp. 51 är en collectiv benämning för P. pratensis och P. alpina Lin. Sp. pl., men åberopas der endast vid den förra arten.

«Poa spiculis ovatis compressis muticis Fl. Lapp. 51» i Lin. Hort. Cliff. p. 27, upptagen i såväl Fl. Suec. ed. I och II som uti Spec. pl. ed. I och II endast under P. pratensis, är en sammanfattning af P. annua, trivialis, pratensis och alpina med dess var. vivipara; och ännu i Spec. pl. ed. II p. 99 säger Linné sjelf: «limites pro speciebus 3, 4, 5, 6 rite discernendis vix dum perspicue dati sunt», härvid utbytande sp. 7 eller P. annua mot sp. 5 eller P. angustifolia.

Briza *Lin.:* Gen. pl. ed. I n. 39, ed. VI n. 84, Crit. Bot. p. 120 och Phil. Bot. p. 155 och 185; Tremula Scheuch. 4: 7, 8, 9 och 10 samt Phalaroides sp. Mont. 34 och 39 enl. Lin. Gen. pl. ed. I och II.

B. 80 vulgaris. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suecus p. 239; Gramen tremulum *vulgare* minus, locustis rotundioribus. Moris. Hist. 3 p. 203 s. 8 t. 6 f. 45 enl. Lin. Fl. Suec. ed. I och II, hvilket synonym dock uteslutits uti Spec. pl. ed. I och II.

B. media. Lin. Spec. pl. ed. I p. 70 och ed. II p. 103; troligen med fästadt afseende på «Gramen tremulum

minus, majus och maximum Bauh. Pin. p. 2», kallas dessa af Linné: Briza minor, media och maxima.

Cynosurus *Lin.:* Gen. pl. ed. I n. 36, ed. VI n. 87, Crit. Bot. p. 99 och 118 samt Phil. Bot. p. 156 och 179; «Cristata Scheuch 2: 1. vid. Mont. 23» enl. Lin. Gen. pl. ed. I och II.

Under Aira hirsuta (Holcus lanatus Lin. Spec. pl.) har jag förut sökt framställa den olika begränsning af slägtena, som i Linnés arbeten förekommer, och dervid nämnt, att äfven förhållandet mellan slägtena Panicum, Cynosurus, Poa, Festuca och Dactylis härpå kan tjena såsom bevis.

Redan i Gen. pl. ed. I äro genusdiagnoserna för de fyra förstnämnda bland dessa slägten nästan fullkomligt på enahanda sätt framställda som uti Gen. pl. ed. VI, men ganska olika visar sig dock genusbegreppet dem emellan vara uppfattadt vid tillämpningen. Det i Gen. pl. ed. II först afsöndrade genus Dactylis snarare ökar, än minskar förvecklingen *.

I Hort. Cliff., der Gen. pl. ed. I åberopas, är Panicum, och måhända äfven Cynosurus, taget i samma omfattning, som i Spec. pl. ed. II; till Poa åter hänföres utom Festuca fluitans Sp. pl., hvarom vidare på dess plats, äfven det, såsom nyss nämndes, sednare frånskiljda genus Dactylis. Flora Suec. ed. I bibehåller Panicum på samma sätt som Hort. Cliff., men öfverflyttar Dactylis från Poa till Cynosurus och erkänner Festuca såsom eget slägte. I Spec. pl. ed. I och i Flora Suec. ed. II förändras åter förhållandet mellan dessa slägten på det sätt, att Dactylis

* Hvad Linné kunde hafva haft för afsigt med att uti Gen. pl. ed. II vid n. 67 Dactylis anföra «Roy lugdb. 56», hvilken hänvisning äfven förekommer vid samma slägte i Gen. pl. ed. VI n. 86, har jag, af brist på van Royens Flora Leydensis (Lugdb. 1740) ej kunnat bilda mig någon föreställning om. Uti Spec. pl. ed. I och II, der «Roy lugdb. 62» väl angifves vid Dactylis glomerata, upptages dennes arbete dock endast i sammanhang med Lin. Hort. Cliff. p. 28, hvarest Dactylis glomerata Sp. pl. kallas «*Poa* spiculis confertis, uno versu dispositis».

nu antages såsom eget både från Poa och Cynosurus skiljdt slägte; men, ehuru med bibehållande af genus Panicum, är Cynosurus paniceus här samma art, som i Hort. Cliff. p. 27 och i Fl. Suec. ed. I sp. 54 upptogs under just detta samma slägte Panicum. Man kan i viss mon spåra anledningen till denna omflyttning af anmärkningen sid. 312 i Iter Scanicum vid Panicum adhærens (Fl. 54), om hvilken jag förut sökt bevisa, att den tillhör Setaria viridis. P. Beauv. Dactylis kallas ock i Pan Suec. p. 239 C*i*nosurus paniculatus. Att Linné uti Fl. Suec. ed. II sp. 87 under Dactylis glomerata sjelf hänvisar till «Panicum adhærens It. Scan. 312», måste vara skriffel. Detta framgår tydligt deraf, att under Cynosurus paniceus återfinnes i Fl. Suec. ed. II sp. 90 just den anmärkning, hvilken i It. Scan. p. 312 af Linné nedskrefs såsom stöd för omdömet: «häraf följer at detta gräs måste skiljas in genere från Panicis». Hvarför nämner icke Linné redan i It. Scan., att detta gräs tillhör genus Cynosurus, hvilket slägte redan finnes i Gen. pl. ed. I och Hort. Cliff. samt Fl. Suec. ed. I och till hvilket det öfverföres i Spec. pl. ed. I? och hvarför återförenas det i Spec. pl. ed. II med genus Panicum under namn af P. viride? Dessa frågor vänta sin lösning, men torde länge blifva obesvarade.

Cynosuros 81 pectinatus. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

Cynosur*us* bracteis p*e*nnatifidis. Lin. It. Oel. p. 115 samt Fl. Suec. ed. I och II.

C. cristatus. Lin. Pan Suec. p. 239, Spec. pl. ed. I p. 72 och ed. II p. 105; Gramen pratense *cristatum* sive Gramen spica *cristata* læve. Bauh. Pin. p. 3 (ej 2) enl. Lin. Hort. Cliff. p. 22 (ej 493, hvilka skrif- eller tryck-fel öfverförts från Fl. Suec. ed. I till Spec. pl. ed. I och II samt Fl. Suec. ed. II).

C. 82 cæruleus. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

C. bracteis integris. Lin. It. Oel. p. 66, Hort. Cliff. p. 495 och Fl. Suec. ed. I.

C. cæruleus. Lin. Pan Suec. p. 239, It. Scan. p. 68 samt Spec. pl. ed. I p. 72 och ed. II p. 106; Gramen parvum montanum, spica crassiore purpureo-*cærulea* brevi. Raji Synopsis Angl. T. 3 p. 399 enl. Lin. Hort. Cliff. samt Fl. Suec. ed. I och II.

Sessleria Scop. enl. Fr. Sum. Veg. Sc. p. 80. (= J. Scopoli: Flora Carniolica *ed. 2. Viennæ 1760* enl. Hartman Skand. Fl. ed. VIII; «eine zweite Ausgabe». Vindob. 1772 enl. Bischoff Lehrbuch d. Bot. B. II: 2 p. 507); Sesleria Scop. enl. Hartm. Skand. Fl. ed. X p. 275; Sesleria Arduin: specim. 2 p. 18 enl. Koch Syn. Fl. Germ. et Helv. ed. II p. 910 (= P. Arduino: Animadversionum botanicarum specimen Patavii 1759. — Animad. bot, specimen alterum. Venetiis 1764. enl. Bischoff Lehrbuch der Bot. B. II: 2 p. 535); Sessleria coerulea (L.) enl. Fr. Sum. Veg., Sesleria cœrulea Ard. enl. Hartm. och Sesleria cærulea. Arduin. specim. 2 p. 18 t. 6 f. 3—5 enl. Koch.

Bromus *Lin.:* Gen. pl. ed. I n. 40, ed. VI n. 89, Crit, Bot. p. 102 samt Phil. Bot. p. 153 och 184; Mont. 32 och Ægilops Dill. gen. 3 enl. Lin. Gen. pl. ed. I, II och VI samt Festuca Scheuch. 5: 2. 10. 11. 12. enl. Lin. Gen. pl. ed. I och II.

B. 84 major. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

B. «Gåshafre» Lin. It. Gotl. p. 237.

84 B. vulgaris. Lin. Pan Suec. p. 239.

B. vulgaris (Flor. 84) «Gasse». Lin. It. Scan. p. 210 och 277.

«Gotlandis Gåshafre, Scanis Gasse» Lin. Fl. Suec. ed. II sp. 96.

B. secalinus Lin. Spec. pl. ed. I p. 76 och ed. II p. 112; «propriè *Secales* vitium est». Bauh. Pin. p. 9.

Med full rätt säger Prof. Fries uti Nov. Fl. Suec. ed. II p. 15: «Synonymia hujus (Brom. pratensis) et affinium maxime confusa!», ty detta omdöme gäller i hög grad redan Br. secalinus och arvensis.

Att Linné på vexlande sätt i detta slägte hänvisar till Bauh. Pin. och Tournef. Inst., visar sig redan vid en flygtig jemförelse mellan Fl. Suec. och Spec. pl. Då C. Bauhinus och Tournefort sjelfve åberopa Lobelii Icones och Dodonæi Pemptades, är det, ehuru Lob. Icon. ingenstädes inom detta slägte anföras af Linné, dock nödigt att känna dem för att rätt fatta hans synonymik och dermed om möjligt finna klaven till hans åsigter, så mycket mer som en annan uppfattning af desse författare gör sig gällande hos Bauhinus, än hos Tournefort.

Uti Remb. Dodonæi Pemptades (Antv. 1616) eller samma edition, som Bauhinus, Tournefort och Linné synas hafva begagnat, finnas af genus Bromus Lin. tvenne afbildningar, neml. p. 539 en under namn af «Festuca altera» och p. 540 en med signaturen «Bromos herba». Dessa afbildningar äro redan gifna uti Lobelii Icones Stirpium ed. Plantin. (Antv. 1591), men anföras ändock särskildt af Bauhinus och Tournefort; fig. 2 pag. 32 framställer «Bromos sterilis» = Bromos herba Dodon. Pempt. och fig. 1 pag. 33 «Bromos sterilis altera. Festuca altera Dodonæi».

Dodonæus lemnar en kort beskrifning på båda, hvaraf den slutsats synes kunna dragas, att C. Bauhinus tagit anledning till sin benämning «Festuca graminea juba effusa» Pin. p. 9 just från Festuca altera Dod. Pempt. p. 539, ehuru Bauhinus förer detta synonym jemte Bromos sterilis altera. Lob. ico. till «Festuca graminea glumis hirsutis». Bromos herba Dod. och Bromos sterilis Lob. ico. återfinnas i Bauh. Pin. p. 10 under «Festuca avenacea sterilis elatior».

Tournefort åter hänför i Inst. T. I p. 526 «Bromos sterilis altera. Festuca altera Dodonæi. Lob. Icon. 33» till «Gramen Avenaceum, panicula sparsa, locustis minoribus et aristatis». Utelemnande helt och hållet «Festuca graminea glumis hirsutis Bauh. Pin.», ställer han p. 524 ehuru med frågetecken dennes «Festuca graminea juba effusa» under «Gramen pratense

paniculatum, altissimum, locustis parvis, splendentibus non aristatis», hvilket synonym, såsom ofvan nämnts, af Linné uti Spec. pl. ed. I p. 96 tillägges Aira cæspitosa. — «Bromos herba Dodon. Pempt. 540» föres i Inst. T. I p. 526 jemte «Festuca avenacea, sterilis, elatior C. B. Pin. 9», men med uteslutande af «Bromos sterilis Lob. ico», till «Gramen Avenaceum, panicula sparsa, locustis majoribus et aristatis».

För att ej föras allt för långt från mitt närmast föresatta mål, måste jag endast i förbigående påpeka, att den olikhet, som med afseende på arternas framställande inom detta slägte förefinnes uti Linnés särskilda arbeten, är ringa mot den vexling, hvilken råder vid synonymernas anförande, och inskränka mig till att söka utreda de redan anförda.

Lobelii och Dodonæi figurer öfver Bromos sterilis altera eller Festuca altera Dodonæi tillhöra, såsom Bauhinus angifver, dennes «Festuca graminea glumis hirsutis vel glabris» eller möjligen «Festuca graminea juba effusa» d. v. s Linnés Bromus secalinus och arvensis, men kan alldeles icke hänföras till B. tectorum eller sterilis, hvartill Linné synes böjd uti Fl. Suec. ed. I, då han under sp. 86 eller B. tectorum nedskref hänvisningen till Tournef., hvilken, såsom ofvan nämndes, på detta sätt förklarar Dodon. fig. p. 539 och Lobelii p. 33 f. 1.

Deremot upptog Linné sjelf i Fl. Lapp. under sp. 27, Hort. Cliff. p. 25 och Fl. Suec. ed. I under sp. 85 samt ed. II under sp. 97 eller B. arvensis, men ej i Spec. pl., Bromos herba. Dod. pempt. 540. Detta låter visserligen förklara sig med afseende på Fl. Lapp., Hort. Cliff. och Fl. Suec. ed. I, men sedan Linné först i Spec. pl. ed. I p. 77 klart urskiljt B. sterilis eller snarare B. arvensis, borde icke vidare Bromos herba Dod., såsom närmast tillhörande B. sterilis, hafva i Fl. Suec. ed. II hänförts till B. arvensis. Dodonæi fig. af Bromos herba är ock fullkomligt identisk med Lobelii p. 32 öfver den redan

af honom benämnda Bromos sterilis. Att Linné ock sjelf så uppfattade förhållandet vid urskiljandet i Spec. pl. ed. I, framgår tydligt af de synonymer så väl från C. Bauh. Pin. som från Tournef. Inst., hvilka i Fl. Lapp. sp. 27, Hort. Cliff. p. 25 och Fl. Suec. ed. I under sp. 85 anföras och i Spec. pl. ed. I p. 77 öfverflyttas till B. sterilis.

Ehuru Linné använder ordagrannt samma diagnos uti Fl. Lapp. sp. 27, som uti Hort. Cliff., måste naturligtvis synon. från Dodon. pempt. i Fl. Lapp. uteslutas, likasom i Fl. Suec. ed. II sp. 97. Deremot hade Fl. Suec. ed. I sp. 85 och Hort. Cliff. p. 25, såsom innehållande en collectiv beskrifning på B. arvensis och B. sterilis, bort i Spec. pl. anföras under båda och ej endast under B. arvensis, vid hvilken åter Fl. Lapp. sp. 27 endast kan upptagas.

Under sp. 27 i Lin. Fl. Lapp. återstår emedlertid efter de rättelser, Linné sjelf sednare gjort, bland synonymerna endast «Festuca auenacea sterilis elatior circa Upsaliam Rudb. elys. I p. 87 f. 7»; men då Linné i Spec. pl. ed. I och II om denna fig. tillägger «opt.», torde Br. arvensis i Fl. Lapp. böra qvarstå, ehuru Wahlenberg i sin Fl. Lapp. p. 43 upptager densamma, likasom B. secalinus, endast med citerande af Linné *. Att någon förvexling der ej skett med B. (Schedonorus. Beauv.) sterilis, torde väl ligga i öppen dag.

Sammanfattande det nyss anförda, skulle jag emot Tournefort vilja antaga, att Bromos sterilis altera Lob.

* Anderssons Gramineæ p. 30 lemna oss i ovisshet om tydningen af Linnés Fl. Lapp. sp. 27, men angifva södra Lappland såsom vegetationsgräns för B. arvensis; B. secalinus eller Lin. Fl. Lapp. sp. 28 åter «förekommer i åkrar öfverallt, der råg sås». Med den utsträckning Linné gaf Lapplands florområde, åtminstone i Fl. Lapp., ser jag intet hinder för antagandet utaf, att Lin. Fl. Lapp. sp. 27, med uteslutande af alla andra synon. än «Rudb. elys., skulle kunna vara B. arvensis Lin. Spec. pl. Denna art jemte B. mollis och såsom ännu allmännare B. secalinus angifvas för Umeåtrakten af Phil. Dr. C. P. Læstadius i Bot. Not. 1863 p. 112.

och Festuca altera Dodon. äro collectiva benämningar för B. secalinus och arvensis Lin. samt att Bromos sterilis Lob. och Bromos herba Dodon. närmast äro att hänföra till B. (Schedonorus) sterilis Lin.

Med afseende på de af Linné från Bauh. Pin. och Tournef. Inst. hemtade synonymerna, är vid Linnés uppfattning af dem uti Spec. pl. ed. II endast att märka, dels att Linné uti Mantissa altera p. 186 under B. (Schedonorus) inermis anför «Festuca graminea nemoralis latifolia mollis Bauh. Pin. p. 9» och dermed utstryker det frågetecken, hvilket i Spec. pl. ed. II förekommer vid B. arvensis, samt dels att «Festuca avenacea sterilis humilior Bauh. Pin. p. 10» och «Gramen Avenaceum, panicula sparsa, locustis minoribus et aristatis. Tournef. Inst. T. I p. 526» (ehuru med uteslutande af Tourneforts der gjorda hänvisning till Lob. och Dodon.) torde böra från Lin. Fl. Suec. ed. I sp. 86 återupptagas under B. (Schedonorus) tectorum Lin.

Prof. Fries' antagande redan uti Nov. Fl. Suec. ed. II p. 16, ytterligare bestyrkt genom uppgifterna uti Bot. Not. 1842 p. 27 och Mant. III p. 11 och 12, att B. hordeaceus Lin. Fl. Suec. ed. I sp. 87, Spec. pl. ed. I p. 77 och Herb. Ups. i Amoen. Acad. T. III p. 440 är att hänföra till B. mollis Lin. Spec. pl. ed. II p. 112 och ej till B. secalinus, var Linnés egen åsigt. För att rätt uppfatta denna, måste naturligtvis Lin. Fl. Suec. ed. I och Spec. pl. ed. I, der den beskrifves såsom egen art, men ej Fl. Suec. ed. II och Spec. pl. ed. II, hvarest Linné uppfattar den såsom blott var., läggas till grund.

Flor. Suec. ed. I sp. 87 innehåller nemligen helt enkelt en collectiv beskrifning på B. hordeaceus och — mollis.

Att synonymiken sedan i Spec. pl. ed. I omblandades under B. tectorum och B. hordeaceus, är af mindre betydelse, än att den i Spec. pl. ed. II blef klarare. När Linné i Spec. pl. ed. II p. 112 först

framställde Bromus mollis, anförde han derunder trenne synonymer, af hvilka det första, «Gramen Avenaceum, locustis villosis, angustis, candicantibus et aristatis» Tournef. Inst. T. 1 p. 526 och «Scheuch. Hist. agrost. p. 254», redan uti Lin. Fl. Suec. ed. I upptages under sp. 87 eller B. hordeaceus Spec. pl. ed. I; det andra, «Gramen avenaceum pratense, panicula squamata et villosa. Moris hist. 3. p. 213. s. 8. t. 7. f. 18.», anföres i Spec. pl. ed. I p. 77 under B. hordeaceus; och det tredje, «Festuca avenacea hirsuta, paniculis minus sparsis *Raj. hist. 1289*» torde väl kunna antagas vara samma synonym, som äfven förekommer under sp. 87 (eller B. hordeaceus Lin. Spec. pl. ed. I) i Fl. Suec. ed. I, ehuru der *Raj. syn. 3 p. 413* angifves såsom källa, så mycket mer som detta citerande af Raj. syn. torde vara skriffel i Fl. Suec. ed. I, åtminstone att dömma efter Spec. pl. ed, II p. 114, hvarest Raj. angl. 3 p. 413 uppgifves under B. tectorum för «Festuca avenacea sterilis, spicis erectis».

Då Linné sålunda sjelf uti Spec. pl. ed. II p. 112 under B. mollis upptog tvenne af de i Fl. Suec. ed. I under sp. 87 anförda synonymerna och dit öfverflyttade det i Spec. pl. ed. I p. 77 under B. hordeaceus från Morison hemtade, qvarstod för denna sistnämda från Spec. pl. ed. I endast «Festuca avenacea, sterilis humilior Bauh. Pin. p. 10», hvilket syn. jag ofvan med stöd af Linnés Fl. Suec. ed. I sp. 86 sökt visa lämpligast böra hänföras till B. (Schedonorus) tectorum L. — I Spec. pl. ed. II anföres ock B. hordeaceus utan andra synonymer, än Lin. Fl. Suec. ed. I sp. 87 och Spec. pl. ed. I p. 77, men såsom var. *β* under B. secalinus. Anledningen till detta Linnés åtgörande, då denna form följdriktigast af honom, om den såsom var. skulle uppställas, borde hafva förts till B. mollis, visar Prof. Fries med sin vanliga skärpa, såsom förut är sagdt, uti Bot. Not. 1842 p. 27 och Mant. III p. 12.

B. 89 Brizæ. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.; Gramen spica *brizæ* majus. Lin. It. Gotl. p. 235; Bauh. Pin. p. 9 enl. Lin. Fl. Lapp., Fl. Suec. och Spec. pl.

B. culmo indiviso, spicis alternis subsessilibus teretibus eller «Sparrlosta». Lin. It. Gotl. p. 180, jemte utförligare beskrifning än i Fl. Suec. ed. I.

89. B. spica Brizæ. Lin. Pan Suecus p. 239.

B. pinnatus. Lin. Spec. pl. ed. I p. 78 och ed. II p. 115.

Brachypodium. Palisot de Beauv. agr. p. 100. t. 19. f. 3; Brachyp. pinnatum (L.) enl. Fr. Sum. Veg. Scand. p. 75.

«Festuca culmo alternatim spicato, spicis teretibus. Lin. Fl. Lapp. sp. 29», hvilket af Linné hit åberopas både i Fl. Suec. och Spec. pl., förmodas af Wahlenberg i hans Fl. Lapp. p. 43 höra till Festuca rubra.

Festuca *Lin.:* Gen. pl. ed. I n. 41, ed. VI n. 88 och Phil. Bot. p. 156; Festuca Dill. gen. 3 (gen. 5 enl. Lin. Gen. pl. ed. II); Bromoides Scheuch. 5: 13—18 enl. Lin. Gen. pl. ed. I och II.

F. 90 nutans Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

Gramen aquaticum Fluitans. Lin. It. Oel. p. 146; Gramen paniculatum, aquaticum, *fluitans*. Tournef. Inst. T. I p. 521; Gramen aquaticum *fluitans* multiplici spica. Bauh. Pin. p. 3 (ej p. 2 såsom uppgifves i Lin. Fl. Suec. och Sp. pl.).

90. Festuca n*a*tans. Lin. Pan. Suec. p. 239.

F. fluitans. Lin. Spec. pl. ed. I p. 75 och ed. II p. 111.

Poa spicis (ej spiculis) oblongis erectis Lin. Hort. Cliff. p. 28.

Glyceria fluitans. Rob. Brown. Prodr. 1 p. 179 enl. Wahlenberg Fl. Suec. ed. II och Koch Syn. Fl. Germ. et Helv. ed. II.

F. 95 ovina. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suecus p. 240, Spec. pl. ed. I p. 73 och ed. II p. 108; F. «Fårgräs». Lin. It. Oel. p. 72 och 131; «Suecis Får-Swingel, vulgo Linnæi Fårgräs» Lin. Fl. Suec.

Festuca panicula secunda coarctata aristata, culmo (tetragono Fl. Suec.) quadrangulari nudiusculo, foliis setaceis. Lin. It. O-goth. p. 15, Fl. Suec. ed. I sp. 95 och ed. II sp. 91.

Avena *Tournef.:* Inst. T. I p. 514, T. III tab. 297 (ej 267 såsom uppgifves i Lin. Gen. pl. ed. I n. 42, ed. II n. 75 och ed. VI n. 91) samt Lin. Phil. Bot. p. 141 och 174; «Malp. 138; Avenacea Scheuch. 4: 15—22. 5: 1.; Dill. gen. 2.» enl. Lin. Gen. pl. ed. I och II.

A. 96 pratensis. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Pan Suec. p. 240, Spec. pl. ed. I p. 80 och ed. II p. 119; «Suecis Enghafre» Lin. Fl. Suec. ed. I sp. 96, «Ænghafre» Lin. Fl. Suec. ed. II sp. 104.

A. spicis erectis. Lin. It. Oel. p. 60 och Fl. Suec. ed. I.

A. spicis (ej spiculis) erectis, calice spicis breuiore. Lin. Fl. Lapp. sp. 31.

Det vill synas, som Linné vid framställningen af synonymiken till detta slägtes arter med afsigt förbigick Tournef. Inst. T. I, ehuru han vid sjelfva slägtets uppställande åberopat just detta arbetes T. III. Endast i Fl. Lapp. under sp. 30 (eller A. fatua Spec. pl.) anföres «Tournef. inst. 525» vid synon. «Gramen auenaceum *utriculis* lanugine flavescentibus», men äfven detta ändras sedan i Fl. Suec. och Sp. pl. till «Gramen avenaceum, *locustis* lanugine flavescentibus. *Scheuch.* Hist. agr. 239». Då jag icke har mig bekant, huruvida Scheuchzer i sin Historia Agrostographiæ öfverallt uppgifver Tournef., der dennes Inst. är källan för hans diagnoser, torde jag böra omnämna, att synonymerna från Scheuch. vid alla de arter af slägtet Avena, vid hvilka denne författare i Lin. Fl. Suec. omförmäles, återfinnas i Tournef. Inst. på ett undantag när, neml. det under A. elatior i Fl. Suec. ed. II sp. 102, hvilket ock torde ega sin första upprinnelse i Moris. Hist. 3. p. 214. s. 8. t. 7. fig. 37.

Tournefort anför sjelf vid en del arter Raji Historia plant. (Londini 1686—1704) och Synopsis stirp. Britann. eller Anglica ed. tertia, a Dillenio emendata

(Lond. 1724). Äfven Linné hänvisar till dessa arbeten; men på ett från Tournef. afvikande sätt.

Tournefort upptager nemligen i Inst. T. I p. 525: «Gramen Avenaceum, panicula purpuro-argentea splendente. D. Doody Raii Hist. 1909», med synonymet «Gramen Avenaceum, glabrum panicula purpuro-argentea, splendente. D. Doody Raii Synops. 262.» samt «Gramen Avenaceum, montanum, spica simplici, aristis recurvis. Raii Synops. 262. och Hist. 1290.» — Sedan Linné i Fl. Suec. ed. I till spec. 96 (eller A. pratensis Spec. pl.) hänfört «Gramen avenaceum hirsutum s. glabrum panicula purpuro-argentea splendente. Raj. hist. 1909. *syn. 3. p. 406.* t. 21 f. 2.», öfverflyttade han detta synon. i något förändrad form («Gramen avenaceum glabrum vel potius hirsutum etc.») och med uteslutande af Raj. hist. till den i Spec. pl. anförda var. *β*. För hufvudformen åter upptogs «Gramen avenaceum montanum, spica simplici, aristis recurvis. Raj. angl. 3. p. 252 t. 21 f. 1.» och derjemte med anförande här, och ej vid det syn. från Raj., hvilket redan i Fl. Suec. ed. I förekommer och i Spec. pl. tillägges var. *β*, af Scheuch. gram. (hist.) 226. I Fl. Suec. ed. II följes i detta fall ej såsom annars Spec. pl. ed. I, utan Fl. Suec. ed. I; Spec. pl. ed. I och II äro härvid lika, med undantag deraf, att i ed. II till var. *β* såsom syn. äfven betecknas «Festuca dumetorum Bauh. Pin. 20. prodr. 19 ex Vaill. paris 89», hvilket dock bör ändras till Bauh. Pin. p. 10. prodr. 69.

A. 97 fugitiva Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.; jfr anm. i Lin. It. W-goth. p. 93; «Flyghafre Fl. 97» Lin. It. Scan. p. 136, 237 och 244.

97. A. volitans. Lin. Pan Suec. p. 240.

A. fatua. Lin. Spec. pl. ed. I p. 80 och ed. II p. 118; Auena *fatua.* Tillandsius Catal. plant. circa Åboam nascentium (Åboæ 1683) p. 7 enl. Lin. Fl. Lapp. sp. 30.

Samma skäl, som förmådde Linné att vid gen. Bromus påminna om, det redan Dodonæus kände

«Bromos herba», torde i lika om ej vidsträcktare mon gälla om gen. Avena.

Prof. Fries' ypperliga afhandling om «växtnamnens etymologi» i Bot. Not. 1841, omarbetad för Bot. Utflygter Band. I, piskar med satirens gissel från hvarje otympligt försök vid Avenas och andra växtslägtens etymologiska härledning. Försöken åter att följa spåren af sådana namn som detta ända till deras första användande på växtföremål, måste deremot så mycket högre uppskattas i samma mon, detta arbete är förenadt med utomordentliga ansträngningar. En stor del förlora sig i den gråaste forntid. Om ock sålunda i många fall väl föga med sådana undersökningar kan vinnas, utgöra dock sådana slägten som Bromus och Avena samt alla andra, till hvilka våra culturväxter eller deras fiender åkerogräsen höra, minnesvårdar, långt bättre än stenarnes ännu stummare vitnesbörd om en långt hänsvunnen tids både fröjder och sorger, så märkliga, att skördarne på detta vetenskapens fält torde utfalla ymnigare, än mängden anar.

Att forntidens författare till och med på vers, t. ex. Virgilius: Ecl. 5 v. 35, skulle kunna åberopas såsom stöd för den åsigten, att de gamle till slägtet Avena hänförde så väl A. sativa som A. fatua Lin., är en gissning, hvilken jag funnit framkastad af Dr. H. O. Lenz i hans «Botanik der alten Griechen und Römer.» (Gotha 1859) p. 244. Men då skilnaden hos de gamle mellan slägtena Avena och Bromus ej ännu torde blifvit klart utredd, föredrager jag att i detta fall ansluta mig till Casp. Bauhinus. Han anser i Pinax p. 10 Avena sterilis Ad. (Adversarium opus a Petro Pena et Matthia de Lobel. Londini 1570) och Thal. (Joh. Thalii Sylva Harcynica. Francofurti 1588) samt Avena Græca Cæs. (Andr. Cæsalpinus Aretinus. De plantis. Florentiæ 1583 cum appendice Romæ 1603) vara identiske med «Bromos herba» Dodonæus eller «Festuca avenacea sterilis elatior» Bauh. Pin. p. 9, hvilka sistnämda, såsom förut visats, af Linné i Fl.

Suec. ed. I hänfördes till Bromus arvensis och hvilka *båda* bort vid rättelsen i Spec. pl. anföras under B. sterilis.

Ehuru jag icke känner, hvarifrån Dr. Lenz hemtat sin gissning, då han derom ej behagat lemna någon upplysning, inses lätt, att den ej är ny, om jag blott nämner, att densamma åtminstone *kan* hafva till källa Lateinisch-Deutsches Handwörterbuch von Dr. K. E. Georges (Leipzig 1848), och författaren har, om han verkligen på detta eller liknande sätt gått till väga, gifvit ett slående bevis på sanningen af Prof. Fries' yttrande i ofvannämda afhandling «om tagande af ett Lexicon till hjelp», då ju frågan lätt kan vinna någon, om ock ej sin rätta, lösning *.

Af Bauhini Pinax och Tourneforts Institutiones framgår vidare, att såväl Dodonæus som Lobelius på ett helt annat sätt framställt Avena fatua Lin. Linné erkänner nemligen sjelf «Gramen avenaceum, utriculis lanugine flavescentibus» Tournef. Inst. T. I p. 525 och «Festuca utriculis lanugine flavescentibus» C. Bauh. Pin. p. 10 såsom synonymer till Avena fatua Lin. Spec. pl. ed. I p. 80; vid detta synonym i Bauh. Pin. hänvisas till «Ægylops Bromoïdes Belgarum Lob.» (Lobelii Icones Stirpium pag. 33 fig. 2) och «Festuca prior Dod.» (Dodonæi Pemptades pag. 539), hvilket sistnämda syn. från Dod. äfven återfinnes på anförda ställe i Tournef. Inst.

Måhända kan dock Linné sjelf sägas hafva oförsigtigt nog gifvit anledning till denna förvexling, derigenom att han i Spec. pl. ed. II p. 118 af detta slägte uppställer från Hispania en art, för hvilken han använder just denna benämning Avena sterilis och om hvilken han säger: «Similis A. fatuæ, ut forte sola varietas, sed triplo omnibus partibus major et cultura constans.» Denna art förekommer äfven uti Linnæi

* Jfr Fries' Botan. Utflygter B. I p. 237 och 282.

Systema Vegetab. ed. C. Sprengel T. I p. 335 och uti Kochs Syn. Fl. Germ. et Helv. ed. II p. 917.

Arundo *Scheuchzer:* (Hist. Agrostogr.) 3: 14. 3. enl. Lin. Gen. pl. ed. I n. 53 och ed. VI n. 93; men *Tournef.* (Inst. T. I p. 526) enl. Lin. Phil. Bot. p. 141.

A. 102 arenaria Lin. Ind. It. Oel. et Gotl., Spec. pl. ed. I p. 82 och ed. II p. 121.

A. foliorum lateribus convolutis, acumine pungente. Lin. It. Oel. p. 139, Fl. Suec. ed. I sp. 102, Act. stockh. 1741 p. 185, Hort. Cliff. p. 26 och Fl. Lapp. sp. 43.

«Sandhafre» Lin. It. Gotl. p. 205 och Ind. It. Scan.

102 Arundo arenæ mobilis. Lin. Pan Suecus p. 240, It. Scan. p. 126; «Margräs (Flor. 102)» Lin. It. Scan. p. 317 och 336 (å dessa pagina kallas Elymus (Fl. 106) «Sandhafre»).

Psamma. Palisot de Beauvois Agrostogr. p. 143; Ps. arenaria. Roemer et Schultes Syst. veget. vol. 2 p. 845 enl. Koch Syn. Fl. Germ. et Helv. ed. II p. 907.

Calamagrostis arenaria. Roth. Tentamen fl. germ. T. I (Lipsiæ 1788) p. 34 enl. Koch och Fr. Sum. Veg. Sc. samt Bischoff.

Lolium *Lin.:* Gen. pl. ed. 1 n. 43 och ed. VI n. 95, Crit. Bot. p. 109 och Phil. Bot. p. 156 och 174; Loliacea Scheuch. I: 7, Mont. (Prodr. Bononiæ 1719) 18, 19. enl. Lin. Gen. pl. ed. I och ed. II n. 77; «Gramen *Loliaceum*» Tournef. Inst. T. I p. 516 och 517; «Gramen *loliaceum,* spica longiore» C. Bauh. Pin. p. 9; «*Lolium* molitum Dioscoridis» enl. Dod. Pempt. p. 538.

L. 103 fatuum Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

L. spicis aristatis, radice annua Lin. It. Gotl. p. 223, Fl. Suec. ed. I sp. 103, Act. stockh. 1741 p. 186 och Hort. Cliff. p. 23.

L. verum Lin. It. Gotl. p. 245; Morison. Hist. plant. univers. (Oxonii 1680—1699 enl. Hartm. Skand. Fl.)

T. 3 * p. 181. s. 8 t. 2. f. 1. enl. Lin. Hort. Cliff. och Fl. Suec.

L. temulentum. Lin. Pan Suec. p. 240, Spec. pl. ed. I p. 83 och ed. II p. 122; «*Temulentos* reddit et per horas aliquot cæcos assumtum in potu; mitius in pane.» Lin. Fl. Suec., hvilken anmärkning äfven återfinnes, ehuru i något olika ordalag, redan i Dodon. Pempt. p. 538.

Secale *Lin.*: Gen. pl. ed. I n. 46 och ed. II n. 79 samt Crit. Bot. p. 110; Tournef. (Inst. T. I p. 513 och T. III tab. 294) enl. Lin. Phil. Bot. p. 149; Secalina Scheuch. 1: 5. enl. Lin. Gen. pl. ed. I och II.

Från Secale skiljes gen. Elymus af Linné först i Hort. Ups. p. 22 äfvensom derefter i It. Scan. och Spec. pl. samt i sednare editioner af Gen. pl., ed. V n. 91 och ed. VI n. 96; jfr Lin. Phil. Bot. p. 156 och 184.

Då Linné i Spec. pl. ed. I p. 83 och 84 vid gen. Elymus hänvisar till «Gen. nov. 1094» eller dissertationen «Nova plantarum Genera», hvilken under Linnés præsidium framställdes af L. J. Chenon och ventilerades i Upsala d. 19 Oct. 1751 samt under n:o 31 finnes intagen i Lin. Amoen. Acad. T. III p. 1—27, vill det synas, som Linné dermed skulle hafva medgifvit, att «Mitchell in Actis Naturæ Curiosorum. Vol. 8. 1748.» först framställt slägtet Elymus; jfr Lin. Phil. Bot. p. 156 och 157.

S. 106 maritim. Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.; S. 2 (bör vara 1) maritim*a*. Lin. It. Oel. p. 131.

S. spiculis geminatis. Lin. It. Smol. p. 331 och Fl. Suec. ed. I sp. 106 (ej Fl. Suec. ed. II såsom uppgifves i Lin. Spec. pl. ed. II).

* Rob. Morison, Plantarum historia universalis Oxoniensis, seu herbarum distributio nova per tabulas cognationis, ex naturæ libro detecta. Oxon. 1678 (Fol.). Första delen, hvilken var ämnad att innehålla träden, utkom aldrig; blott andra delen utgafs af Morison sjelf och den tredje efter hans död af Jak. Bobart (1699), enl. G. W. Bischoff. Lehrbuch der Botanik. T. II. 2. p. 467.

106. S. maritimum. Lin. Pan. Suec. p. 240.

Elymus foliis mucronato-pungentibus. Lin. It. Scan. p. 336 och Fl. Suec. ed. II sp. 111.

E. arenarius. Lin. Spec. pl. ed. I p. 83 och ed. II p. 122; «Strandråg» Lin. It. Smol. p. 331, Fl. Suec. och Ind. Itin. Scan.; «Sand-Hafre» Lin. Iter Scan. p. 336.

Hordeum *Tournef.:* Inst. T. I p. 513 och T. III tab. 295 (ej t. 95 ss. uppgifves i Lin. Gen. pl, ed. VI n. 98); Scheuch. 1: 3. enl. Lin. Gen. pl. ed. I n. 45 och ed. II n. 80; Phil. Bot. p. 145.

H. 107 marinum Lin. Ind. It. Oel. et Gotl.

Samma skrif- eller tryck-fel återfinnes i Lin. Hort. Cliff. och Fl. Suec. ed. I sp. 106. Att det bör ändras till H. m*u*rinum, såsom Linné sjelf gjort uti Pan Suec. p. 240, Fl. Suec. ed. II sp. 113, Spec. pl. ed. I p. 85 och ed. II p. 126, framgår af Tournef. Inst. p. 517 och C. Bauh. Pin. p. 9 (ej 8 ss. uppgifves i Lin. Hort. Cliff., Fl. Suec. ed. I och II samt Spec. pl. ed. I). Under det af Linné från Bauh. Pin. hemtade synonymet «Gramen hordeaceum minus et vulgare» angifves, att Guil. Turnerus uti sitt arbete «Hist. plant.» (anglice scripta. Londini 1551) och Andr. Cæsalpinus i sitt «De plantis» (Florent. 1583 och Romæ 1603) omnämnt denna växt under namnet Hordeum m*u*rinum, hvilket sedan upptogs i J. Bauh. Hist. 2, p. 431.

Gramen spicatum, vulgare, Secalinum. Tournef. Inst. T. I p. 517 med synonymerna: «Gramen Hordeaceum minus et vulgare. C. B. Pin. 9», «Hordeum murinum. J. B. 2: 431» och «Hordeum spontaneum, spurium. Holcus Plinii Anguillaræ. Lob. Icon. 30».

Detta sistnämnda synonym från Lobelii Icones Stirpium p. 30 fig. 1 anföres äfven i C. Bauh. Pin. p. 9 och lemnar en ganska naturtrogen afbildning af Hordeum murinum Lin. Spec. pl. ed. I. Denna

Lobelii figur återfinnes ej i Dodonæi Pemptades; men C. Bauh. hänvisning till «Hordeum sive Triticum murinum Dodon.» torde hafva afseende på den anmärkning, hvilken i Dodon. pempt. p. 540 förekommer under «Lolium murinum»: «Plinius Hordeum murinum nuncupari scribit. Appellatur autem Belgis Hordeum aut Triticum et aliud omnino herbæ genus, breue ac humile, frequentibus brevibusque culmis, dodrantis altitudine, foliis angustis, quod spicas gignit complures, frequentibus aristis cinctas, Hordeo similes, sed breuiores, tenuiores molliores que: nascitur secus vias, nullius plane usus, ac omnino inutile.»

Rättelser:

Pag. III, raden 2 uppifr. står: angå läs: angår
» », » 4 nedifr. » gjorde » gjorda
» V, » 12 » » dicimam » decimam
» VI, » 11 » » 1848 » 1849
» XIV, » 19 » » Linne » Linné
» 7, » 15 » inskrifves Phil. Doct.
» », » 6 » står: uteglömdt läs: uteglömd
» 8, » 15 » » Ludg. » Lugd.
» », » 8 » » Parnassi, » Parnassia,
» 9, » 15 uppifr. » Suecs. » Succus
» 10, » 8 och 9 uppifr. står: Tabern. Icon. 643 tillägges: eul. Tournef.
» », » 16 nedifr. står: Gen. pl. ed. I tillägges: n. 32.
» 11, » 5 » » och, hvilket utbytes mot ;
» 12, » 14 » » och 121, hvilket utgår.
» », » » » » eriophoron. läs: Eriophoron.
» », » 12 » » Hort. Cliff. tillägges: p. 22
» », » 6 » » synonymerne läs: synonymerna
